

HİKAYELER

*Umudun kapısındaki
mülteci hikayeleri*

Salam AL Ghadeer

HIKAYELER

*Umutun kapısındaki
mülteci hikayeleri*

Salam A! Ghadeer

Yayıncı
JANA WATAN Örgütü

tüm hakları saklıdır

Suriye halkının özgürlüğü umudunun kapılarında

Jana Watan Örgütü, kuruluşundan bu yana mültecilerin haklarını savunmak için çalışıyor ve 2014'teki faaliyetlerinden biri, Lübnan'daki Suriyeli mültecilere ve Lübnan'da gözaltına alınan mülteci kadınlara yönelik ihlalleri belgelemenin yanı sıra, onların ikamet haklarını savunmaktır. , uluslararası kuruluşlar ve yasal kuruluşlarla koordinasyon ve ağ oluşturma Aktör.

Bu, mülteci haklarının savunuculuğudur ve Türkiye'de de böyle devam etmiştir, öncelikle mülteci aktivistleri tarafından kurulduğundan ve mülteci hakları konusunu insan hakları açısından en önemli kaygılarından biri olarak gördükleri için, Suriye içi ve dışı meselesinin iç içe geçmesi ve konunun dönüşmesi nedeniyle, son dönemde yerinden edilmiş bir halkın talebi olarak güvenli, gönüllü ve onurlu geri dönüş meselesi, zorla sınır dışı etme meselesine dönüştü. Her insanın evine dönme hakkı dikkate alınmadan sığınılan ülkelerden Kuzey Suriye'ye kadar uzanan bir süreçten geçen mülteciler meselesi de talep ve çözüm açısından yerinden edilmiş kişiler meselesine benziyor.

Mülteci meselesini ve haklarını savunmak amacıyla bu kitabın, zorla yerinden edilme ve zorla geri gönderilmeyi, hikayelerin daha güvenli ve istikrarlı bir hayata doğru taşıdığı acıları ve umutları konu alan kitaplardan biri olması için çalıştık.

Bu kitap, hikayelerin gerçek karakterleri hakkında mültecilerin ve geri dönenlerin bazı hikayelerini topladı

Bu hikayeler, dünya çapında buradan geçmiş olabilecek milyonlarca mültecinin ve yerinden edilmiş insanın hikayelerinin yalnızca çok küçük bir kısmını oluşturuyor.

Kitap, içeriğine kolay erişim için Arapça, Türkçe ve İngilizceye çevrildi.

Bu kitabın hazırlanmasında emeği geçen herkese çok teşekkür ediyor, Suriyelilerin sınır ve kıta ötesindeki acılarını ele alan benzer kitaplara fikir olmasını umuyoruz.

Avrupa-Akdeniz İnsan Hakları Vakfı'nın (EMHRF) bu kitabın tamamlanmasına yaptığı katkıya, içeriğine müdahale etmeksizin veya onun sorumluluğunu taşımaksızın, tüm saygı ve takdirlerimizi sunarız.

Özveri

Daha iyi bir yarın hayal eden ve değişim arayan Suriyeliler için.

Gururun ve şeref karanlığının prangasındaki tutuklular için.

Vücudunun bir kısmını kaybetmiş ve kaybetmemiş yaralılar için kararlılık.

Aramızda bedenleriyle bulunmayan, ruhlarıyla var olan toprak altında şehitlerimiz için.

Çünkü çadırda bir aile, taş yığını da olsa evlerine dönmeyi bekliyor.

Ve onlarla birlikte, hayatını devrimine adanmış ve sürgüne gönderilen bir yabancı olarak ayrılan kız kardeşim (Bara'a) ve ona benzeyenler için.

Hepsi ve Suriye acılarının sadece bir sayfası olan bu hikayeleri alan herkes için, bir an önce bitmesini umuyoruz, ardından yaralarımızı sarmaya çalışacağız ve çok daha fazlası var.

Giriş

Suriyelilerin hikayeleri çok, acı verici ve dünyanın dört bir yanına dağılmış olduğundan onları toplamaya çalışırken sahiplerinin ruhlarının kıvrımlarında dolaşıp, derinliklerine dalmak bizim için gerekliydi dağılık hikayeler.

Her öyküdeki her mektup, size ulaşacak olan acının bir aynası, tımarhaneden tükenmiş, kaderi hiç planlamadığı bir yere giden bir insanın sözcüsüdür.

Elinizde, Suriye hikayesini insan sığınmacılığı bağlamında doğru yere koyan bir anlatı var. İnsanlar, Tanrı'nın uçsuz bucaksız diyarındaki acımasız yıkım ve zorluk makinesi tarafından ezildikten sonra düzgün bir yaşam aradılar. Kimisi hâlâ başıboş geziyor, kimisi ise sürgüne son vermiş, gözleri ailelerinde, onlara kurtuluş diliyor.

O halde bu hikayeleri kalbinizle okuyun, çünkü her şeyden önce insan olarak kalplerimizi birleştirmeye yetecek kadar ilgi ve sevgi bıraktım onlara.

Ve şiir koleksiyonunun girişinde bir cümle yazan babamdan (Mustafa Al-Ghadeer) ödünç alıyorum:

Ey insanlar, her ırktan, size olan sevgim, ilgim ve sevgim...

Bu cümleyi ne kadar çok sevdim ve bunu insanlara, tüm insanlara ulaştırmayı tüm kalbimle diledim.

Salam AL Ghadeer

Baraa ve Kayıp Rüya

Güneşli bir kış günü ama donuk bir güneş, çoğu kaybın acısını hayatlarının bir parçası haline gelene kadar paylaşan Suriyeliler için geçmiş nice günlerin güneş i gibi. Anne, hastaneye giderken çocuklarıyla birlikteydi.

Evet, hastane. Gecenin bir yarısı kendilerine basitçe (Hayat Allah içindir) diyen bir telefon aldılar. l, anneleri sabah namazını kıldıktan sonra bu haberi sabaha kadar sakladılar. Kur'an'dan okuyabildiğini ve sabah namazını kıldığını okur, güne başlarken kullandığı ayı içerdi. Kızını şöminenin yanında bağdaş kurup

ona “Yüzün iyi değil” derken buldu. Yüzleri okumakta yetenekliydi. Her seferinde olduğu gibi sezgileri doğruydu. Üçünün de etrafta toplandığını gördü. Gözyaşlarıyla onu anladı. Çabuk anladı ve gözyaşlarından boğulan bir sesle Rabbine dua etti. Onlarla birlikte aceleyle hastaneye gitti.

Orada aile cenazeyi teslim alır ve şu soruyla karşı karşıya kalırlar: (Kızınızı nereye gömeceksiniz?)

Kararı gelir: (Burada, evet, burada, sürgündeler, en azından ne zaman özlem duysalar onu ziyaret edebilirler.

Belki de birçok arkadaşları ve tanıdıkları olduğu için şanslılar. Hayatında ilk kez cenaze namazını kıldıran kız kardeşi de dahil olmak üzere birçok erkek ve kadın onun ruhu için dua ederken, o zor günün ayrıntılarını burada paylaşmak için buradalar. aile cenazelerde kadınları paylaşmaya alışık değildi. O kız kardeş ne yazık ki hayatında ilk kez acı olaylarla ilişkilendiriliyor gibi görünüyor.

Cenaze salonunda insanlar gözle görülür derecede kalabalık. Aile, bunun sebebinin ölen gençlerin misafirperver olması ve insanları çok sevmesi olduğunu düşünüyor. Her zamanki gibi üçüncü gün cenazenin sonunda (Fatiha) adı verilen bir tören düzenlenir.

Hayatının bazı detaylarından ve vatanına olan bağlılığından söz etmek gerekirse, öncesinde, Kur’an-ı Kerim’in tamamlanmasının ardından kız kardeşi -Cuma gecesiydi- şehitlere, tutuklulara ve şehitlere dua etti. Yerinden edilmişti çünkü kayıp kız kardeşinin kalbinin onlarla birlikte olduğuna inanıyordu ve yalnızca Toprak altındaki durumunun diliyle konuşuyordu.

Daha sonra kalbi kırık aile eve dönerek onsuz hayata uyum sağlamaya çalışıyor; tıpkı birçok Suriyelinin durumu gibi, yaşlı birçok Suriyelinin durumu da. Uyum sağlamanın birden fazla yolu vardır, Evdeki bazı davranışlarını takip ederek, Böylece Suriye’de veya diasporada sevdiği herkesle iletişim kurmak dahil hiçbir şeyin değiştiğini hissetmiyorlar. Belki de bu, başsağlığı dilemek için

onları arayan ve haberi öğrendiğinden beri ailesine kendisiyle ve bazıları şehit olan ve o genç kadından önce şehit olan bazı ortak arkadaşlarıyla olan anılarını anlattığını söyleyen bir arkadaşını da içeriyor olabilir. onun ölümü.

Aile, yaşanan kayıp trajedisinden kurtulmak için ne yapması gerektiği konusunda kafa karışıklığı yaşıyor. Oğul, birçok kez sabırlı olmaya ve üzüntüsünü saklamaya çalışır, ta ki bedeni üzüntünün ağırlığı altında ezilene ve hastalık ona saldıranaya kadar, kısa bir süre sonra ameliyat olmak zorunda kalır.

Pek çok kişiye normal gelebilir, çünkü ölüm tüm insanlar için kaçınılmaz bir sondur ve okuyan kişinin dikkatini o genç kadının hayatına dair bir şeyler bilmediği sürece hiçbir şey çekmez. Baraa, Deyrizor şehrinde doğdu ve hayatını orada geçirdi. Şair olan ve şehrine son derece bağlı olan babasından miras kalmış ve bu konuda bir şiir yazmıştır. Zamanla şehrin bir kimliği haline geldi ve onun şehre olan sevgisini miras aldı.

Hayatı enerji doluydu. Çizim eğitimi aldı ve yetenekli bir ressam olmasa da ürettiği her şeyde yaratıcıydı, yoktan var eden bir şey icat ediyordu. Ailesine ve arkadaşlarına tek başına hediyeler hazırladığını görüyorsunuz. Verme konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Birinin yaptığı yemeği veya giydiği elbiseyi övdüğünü duyarlsa, bunu hemen ve hiç düşünmeden ona verirdi.

Mart 2011'de devrim patlak verdiğinde coşkuyla katıldı. Aslında katılımı yalnızca gösterilerle sınırlı değildi; örneğin, göstericilere sıcak güneşten korunmak için şapka alıp hediye ediyordu. Cuma günü göstericilerin içmesi için tüm haftayı ailesiyle birlikte buz-dolabında su dondurarak geçirdi. Bunun nedeni ise evlerinin meydana bulunması, ardından bombalanması ve şehrin her mahallesinden göstericilerin nehirlere akıtması. Kendisi ve annesi, şehirdeki tanısalar da tanımasalar da her şehidin taziyesine giderlerdi ve bu taziyelerle pek çok duruma tanık oldular; bunlardan ilki, askeri operasyonlar nedeniyle evlerinin yolunun kesilmesi ya da Sonuncusu tanımadıkları bir ailenin evine bom-

ba atılmasından korunmak için sığındıkları ve büyük evin sahibinin dedesinin eski bir arkadaşı olduğunu öğrendikleri gündü.

Suriye'nin diğer şehirlerinde olduğu gibi kentte de yaşanan askeri hareketlerle birlikte insanların kafalarına top mermileri yağmaya başladı ve insanlar komşu köy veya şehirlere doğru kaçmaya.

Başladı, mahalleleri bir anda boşaldı ve başka bir şehre göç etmek zorunda kaldılar. işlerini ayarlayıncaya kadar. Orada bir hayır kurumunda gönüllü olarak çalıştı ve bu organizasyonda aktif rol aldı. On iki saatten fazla bir süre evden ayrılmak zorunda kaldı.

Aile işlerini biraz hallettikten sonra geri dönmeye karar verdiklerinde ve oğulları şehrin girişinde onları beklerken, Ramazan'ın başlangıcına denk gelen sıcak bir yaz günüydü ve bu, Mısır'ın ilk Ramazan'ıydı. Devrimin rejimden ayrı olarak ayın görüldüğünü duyurması üzerine aile oruç tuttu çünkü konuyu sorduklarında güvendikleri biri onlara sadakat borçlu oldukları kişiyle oruç tutmaları için fetva verdi.

Şehre girebilecekleri bir köprüye ulaştılar ancak rejim güçleri girmelerini engelledi, zayıf iletişim ağı üzerinden oğullarıyla iletişim kurmaya başladılar, görüş mesafesi içinde olmasına rağmen şehre girmeyi başaramadılar. Aslında tarif edilemez bir manzaraydı; anne ve kızları köprünün kenarında, oğlu ise köprü'nün ucundaydı ve ikisi de birbirine ulaşamıyordu.

Bu olayı ne zaman hatırlasa, hoparlörlerle iletişim kuran Filistinlilerin durumuna benzer bir durum olduğunu söylüyordu. Böylece geldikleri yere geri döndüler ama pes etmediler ve tekrar denediler ve büyük zorluklarla şehre girmeyi başardılar ve Baraa hızla yardım etmek için elinden geleni yapmaya başladı ve o en aktiflerden biriydi. O dönemde şehirdeki kadınlar öyle bir noktaya geldi ki, askeri gruplardan birinin sivillere yönelik ihlallerine karşı düzenlenen gösteriye yalnızca kendisi ve kız kardeşleri katıldı.

IŞİD'in kente girmesiyle sivil hareketlilik azaldı ve kent her alanda gerileme yaşadı. Kamusal eylem haritası değişti, insanlar birçok ayrıntıyla başlangıç noktalarına döndü, başta kadınlara olmak üzere pek çok kısıtlama getirildi. Burada bu aktif genç kadın, toplumun kazanımları olduğuna inandığı şeyleri korumak için ne ve nasıl yapması gerektiğini düşündü. Zorla zor arasında, koşullar halk için zorlaşana ve uçakların kafalarının üzerinden bombalanması yoğunlaşana kadar halk, onların sert yönetimi altında yaşadı.

Ailenin büyük direndiği mahalleler yeni bir yerinden edilmeye tanık oldu ve IŞİD'in güvenlik karargâhı yanlarına gelerek ayrılma kararı aldılar. Burada DAİŞ yolu kapatmıştı ve uzun bir aramanın ardından bir otobüse binerek çıkış yolu buldular, içine oturdular ve bariyerler onları görmesin diye üzerini samanla örttüler ve aslında diğer insanlarla birlikte yola çıktılar.

Araba bir kontrol noktasında durduğunda, kapalı alandaki az miktardaki hava durgunlaşır ve nefes darlığı hissediler, bazen yorgunluğa ulaşırlar, bu da yolculardan birinin kapıyı zorla çalmasına, annesiyle birlikte ayrılmak istemesine neden olur. Bedeli ne olursa olsun, mekandaki kötü havalandırmaya artık tahammül edemiyoruz. Şans eseri burası kontrol noktasından uzaktaydı ve otobüs onları kuzeye götürdü. Baraa ve ailesi, kapının nasıl açıldığını ve kendilerini tekrar karşılayan yeşil ışığı gördüklerini unutmamış, sanki yeniden ruhunu geri alıyormuş gibi hissetmişti.

Yolculuğunun duraklarından biri olan İdlib'de yeni arkadaşlar edindi ve Türkiye'ye çıkmak istemedi, bu karar aralarında çok tartışıldı. Bu zor kararı kabul edip kapıdan içeri girdiklerinde sanki hayatının ve enerjisinin son dönemiymiş ve eve girdiği andan itibaren.

Kiraladıkları için taşınmamaya karar verdi. Evet, karar verdi ve kararına sadık kaldı ve bu kararın nedeni de devrimin Suriye'de olduğuna tamamen ikna olmasıydı.

Ancak devrimi desteklemek için elinden geleni yapmaktan vazgeçmedi. Lübnan'daki Suriyeli mülteciler için ve onlara uygulanan haksızlığın ortadan kaldırılması için açlık grevine katıldı. Aralarında Lübnanlı genç bir kadının da yer almasıyla aralarında mezhepçiliği ve ırkçılığı aşan derin bir dostluk oluştu. Arkadaşı, defnedildikten sonra kız kardeşinden, mezarını ziyaret etmek için kendilerine katılmasını istedi, ve kameradan Fatiha okuyorum.

Rejim ile IŞİD arasındaki iktidar mücadelesinin ardından Albu-kemal halkına güvenli bir geçiş yolu açmak için tek başına açlık grevi yaptı ve oradaki sivilleri çekiçle örs arasında sıkıştırdı.

Daha sonra zayıflık ve yetersiz beslenmeden acı çekti. Aynı zamanda işaret dili okuyordu ve devrim, Suriyelilerin hayalleri ve çektikleri acılarla ilgili kısa videolar yayınlamaya çalışıyordu.

Baraa, ısrarla dışarı çıkmamasına rağmen, tüm Suriyeli arkadaşlarına ve tanıdıklarına, hatta Türkçe konuşmamasına rağmen iletişim kurduğu Türklere önem veriyordu. Herkes onun onlarla nasıl arkadaş olabileceğine şaşırıyordu. Cenazeye katıldılar ve onun için acı bir şekilde ağladılar.

O, genç kadın, şehrine, devrime ve güzel durumlara dair mümkün olan tüm somut anıları sakladı. Baraa ise zafer gününün umutla yaşadığı dönüş günü olduğuna olan inancı nedeniyle hem kendisinde, hem çevresindekilerin, hatta tüm Suriyelilerin ruhunda devrimini canlandırmaya devam etmeye çalışıyordu.

Bir akşam kendini biraz kötü hissetti ve tansiyonu düştü, bunun üzerine ailesi onu hastaneye götürdüler ve o, tamamen sağlıklı olduğu için büyük bir şaşkınlıkla günlerce orada yattı. Son ziyaretlerinde doktor, baskının stabil hale geldiğini ve en kısa sürede uyanacağını söyledi. Aynı gece, hikayenin başında size anlattığım o çağrıyı aldılar.

Baraa'a'nın iltica nedeniyle çektiği acının farklı bir yüzü vardı; diğer kötü mali durum, resmi evrak sorunları ve hareket etme güçlüğü vakalarından farklı olarak, bu durum istisnai bir redde-

dilme vakası ve bazen sessiz protesto, bazen gürültülü ve yüksek sesle protesto vakasıydı. diğler zamanlarda onun hikayesini bilmek, Suriyelilerin ülkeyi kendi tercihleriyle değıl, boyunlarında adaletsizliğın kılıcıyla terk ettiklerini onunla birlikte bilmek önemliydi.

Birçokları da Baraa gibi yaşayamamış, hayatlarını devam ettirememiş, güç ve çalışma çağında ve çaresizlik çağındayken kalplerini doğup yaşadıkları yerde bırakmışlar ve kalpleri orada kaldığı için üzülenek öldüklerini görmüşlerdir. bariz bir hastalık. Onlar sürgün şehitleri, bomba şehitleri ve işkence altındaki hücre şehitlerinin konvoylarına katılan yeni bir konvoy.

Mustafa, Rüya, İsim

İlk gününde okula giderken ona bakıyor. Rahat bir nefes alıyor ve kendi kendine gülümsüyor cnk zor koşulların üstesinden gelerek zafer kazandığını hissediyor. Aslında duyguları yerli yerindedir ve hiçbir zaman abartmaz, cnk Rahma'nın durumunda cocuğu okula götürmek, normal Şartlarda bir cocuk için olabilecek en basit haklardan biri olmasına rağmen imkansız bir hayal gibidir.

Rahma, Mustafa'nın elini okul kapısına kadar tutar ve onu birçok cocuğun arasında koşarak önünde bırakır. Daha sonra evine döner ve yolda hatıralar arasında yıllar öncesine, Şehit eşi Mus-

tafa'nın iş arkadaşı olan babasıyla tanıştığı güne kadar gider. Ay-larca aynı ofiste çalıştıktan sonra ona evlenme teklif etti ve her şey yolunda gitti ve mütevazı mali durumlarına benzer mütevazı bir evde yaşadılar.

Rahma oradaki her şeyi uygun ve bazen de ağır bir taksit siste-miyle satın almak için çalışıyordu ve bazı durumlarda, onun ten-cere ve fincanları istiflemeye ve çarşaf ve süsleri birleştirmede aşırıya kaçtığını gören kocasıyla kavga ediyordu. O zamanlar ona bunun, kendi bakış açısına göre, evi küçük bir ormana dönüştü-ren yeşil mahsullere parasını harcamaktan çok daha iyi olduğ-u söyledi ve aralarındaki tartışma kahkahalarla ve şöyle söz-lerle sona erdi: her biri diğerinin sözünü yerine getirmeyeceğini bilerek tutkusunu yumuşatıyordu ama bu güzel alışverişlerden keyif alıyor gibi görünüyorlardı.

Birkaç ay sonra gelecek bebek haberiyle sevinçleri taçlandı ve aralarında çocuğun adı üzerine tatlı sohbetler yeniden başladı. Babası erkek ise Mustafa, kadın ise Meryem isminin verilmesin-de ısrar ederken, Rahma başka isimler istiyor ve zaman zaman kendisine bu isimlerin kendi istediği isimlerden daha belirgin olduğunu düşündüğü isimler öneriyordu. Ancak bir akşam kü-çüklüğünden beri seçtiği ve kişiliğinin bir parçası haline gelene kadar alıştığı (Ebu Mustafa) unvanını tüm kalbiyle taşımak iste-diğini söyledi. İlk çocuklarına Mustafa ismini kendilerinin seçe-cikleri, daha sonra on yaşında olsalar bile diğer çocukların isim-lerini kendisinin seçme özgürlüğüne sahip olacağı konusunda anlaşma yaptılar. Rahma o sırada güldü ve bu kadar çocuğa sa-hip olup olmayacaklarını merak etti. O zaman, bu evren daha da kalabalıklaşsa bile, dünyayı çocuklarının gürültüsüyle doldurma arzusunun olduğunu söyledi. Hamilelik ayları geçtikçe doğacak bebeğin erkek olacağını öğrenip kendilerine soyadı kesinleşmiş ve Rahma (Üm Mustafa) diye hitap etmekten keyif almaya baş-lamışlardır.

Gösterilerin başlaması ve barışçıl hareketi bastırmaya yönelik güvenlik operasyonlarının genişlemesiyle birlikte şehrin birçok

yeri kışlaya dönüştü, yollar kesildi, mahalleden mahalleye ulaşım komando operasyonuna dönüştü.

Bu zor koşullar altında Rahma olarak, hamileliğinin ilk günlerinden itibaren doğum için, yeni doğan bebek için, iyi dilekleri kabul etmek için, Mustafa'nın adının kazındığı özel pasta işbirliği için hazırladığı her şeyin boşuna olduğunu hissetmeye başladı. Ailesine ve dostlarına bir hatıra olarak kalması için o sıralarda Mustafa, annesinin bağırsaklarını tekmeleyerek ona hayatın ışığına çıkmak istediğini söylemeye başladı. Tabii ki, kocası (Abu Mustafa) dışında, tüm aile onu hastaneye nasıl ulaştıracaklarını şaşırmişti. güvenlik şubelerinden biri tarafından aranıyordu. Zamanın yetmemesi ve Rahma'nın çok yorgun olması nedeniyle hiç düşünmeden, yardım isteğine cevap veren komşunun arabasına, kardeşi ve eşinin kardeşi bindi. Araba onları kontrol noktalarından geçirdi ve bölge istikrarsız bir durumdaydı, çünkü bazı mahallelere insanlar güvenlik güçlerinin tekrarlanan baskınlarında ilerlemesini engelleyeceğine inandıkları için lastik ve başka şeyler yerleştirmişlerdi ve Rahma çok iyi hatırlıyor. İki gencin, arabanın hastaneye doğru ilerlemesine engel olan engelleri kaldırmak için bazı şeritlerde nasıl indiklerini anlattı. Kardeşinin şaka yollu bir şekilde çocuğa (Bariyer) adını vermesini istediğini ve Rahma dahil herkesin güldüğünü hatırlıyor.

Araba hastaneye geldi ve içeri girdi. Herhangi bir yardım çağrısı (kan ilacı) beklentisiyle dışarıda beklediler; Hastane her bakımdan zayıftı çünkü yaralı insanlarla doluydu ve acil bir durum gibi görünüyordu. Bu şartlar altında Rahma bebeğini doğurdu ancak hemen ardından hastanedeki durumun sağlık ve güvenlik açısından zor olması nedeniyle kendisine eşlik eden ağabeyinden onu annesinin evine geri göndermesini ve ona bakabilmesini istedi.

Gerçekten de durum böyleydi ve onunla aynı arabayla, aynı yoldan geri döndüler. kendisine zulmeden kocasının, yıllardır hayalini kurduğu Mustafa'yı gizlice görebilmesini diliyordu. Günler geçtikçe buna olan umudu azaldı ve ondan gelen haberler ta-

mamen ortadan kayboldu. Kardeşlerinden biri onun hakkında bilgi almak için seyahate çıktı ancak onun yaklaşan bir tehlikeyi hissettiğini ve kaçtığı köyü terk ettiğini öğrendi. Durumu ailesine bildirdi. Aile rahatsızdı ve Rahma büyük bir üzüntü duydu, yeni doğan bebeğine beklenti, bekleme ve korku arasında karışık duygularla bakmaya başladı.

Rahma, güvenlik güçlerinin onu yakalayıp kaçmaya çalışması üzerine kocasının kontrol noktasında öldürüldüğü haberini nasıl aldıklarını hatırlıyor. Aile cesedi alır ve Rahma çocuğa babasını göstermekte ısrar eder. Babasının gözlerinin onu belki de yaşayanların gördüğünden farklı bir şekilde göreceğine inanıyordu, hatta Mustafa'yı kucağına aldığı anda gözlerinin açıldığını hissetti ve etrafındaki herkese bunu yemin etti.

Rahma daha sonra ailesinin evinde yaşadı, birkaç ay sonra şiddetli bombardımana maruz kaldı ve herhangi bir resmi evrak olmadan uçakların bombardımanı altında kaldılar. Zorlu istasyonlar ve zorlu koşullarla dolu uzun bir yolculuk yaparak Türkiye'nin güneyine ulaştılar.

Burada Rahma ve çocuğunun hayatında yeni bir aşama başlıyor; pek çok zorluğu içeren bir aşama; bunların en önemlisi, oğluna adını ve bilgilerini verme konusundaki kararlı ve zor karardır. Çünkü yedek belgeleri almayı başaramamıştır. Suriye'den kaçmadan önce kaybettikleri için ise Mustafa'nın babasına herhangi bir evlilik sözleşmesi veya ölüm belgesi alınmadı. Çocuğun belgeleri polise havale edildi ve yoğun çabaların ardından polis, çocuğun adını ve soyunu kanıtlayıncaya kadar periyodik gözetim altında çocuğun velayetini vermeyi kabul etti.

Bir gönüllünün çabalarıyla, soyunu teyit edene kadar velayetini periyodik gözetim altında vermeyi kabul etti. Rahma'nın kağıtlardan, kesinlikle hepsinden değil, istediğini elde etmesi için bir süre geçti, çünkü her kağıt çok büyük bir çabaya ve büyük miktarlarda paraya mal oluyor. Çok az bir ücret karşılığında uzun saatler boyunca ve sınır dışı edilmeye yol açabilecek yaptırımların

baskısı altında çalışmaya zorlandı.

Bütün bunları, çocuğuna resmi evrak almasına yardımcı olacak parayı güvence altına almak için yaptı. Rahma, hastalandığında onu aşı yaptırmaya götürdüğünde her durumda acı çekiyordu ve bir eyaletten diğerine seyahat ederken onu tedavi etmesi gerekiyordu.

Böylece çocuğuyla birlikte, bir sorundan diğerine neredeyse hiç bitmeyen sürekli bir acı döngüsü içinde yaşıyor. Bir keresinde öyle bir noktaya geldi ki, çocuğunu kucağına alması için ona ceza yazdılar ve örneğin kendisinin annesi olduğunu ve onu kaçırmadığını doğrulamak için çocuğuyla birlikte tıbbi testlerden geçmek zorunda kaldı. Daha sonra çocuğu velayetine teslim ettiler, ancak kan bağıını kanıtlayan test sonuçlarına rağmen idari işleminde ilerleme kaydedilmedi.

Hatta babasının hastalanıp çalışmasını engellemesi nedeniyle yeni bir davanın mali yükünü artık kaldıramayacağı için ilgili makamlara şikayette bulunarak işlerin düzelebileceğini düşünmüş ve bu nedenle tüm mali yükü üstlenmiştir. Kardeşleri Suriye’de kalan ve ailesini geçindiremeyenler ile uzun süredir Yunanistan kamplarında sıkışıp kalanlar arasında ayrıldığından Türkiye’ye dönemeyen ve takip etmeyen evde kimsesi yoktu. istediği yere giden yol. Aksine Rahma, ebeveynleri ve çocuğuyla birlikte, en iyi şekilde mütevazı olarak tanımlanabilecek bir evde yaşıyordu ve herhangi bir yardım almıyordu. Kendisini teselli edecek birine ihtiyacı olmasına rağmen kardeşlerini teselli etmeye çalışıyordu, ebeveynleri ve kardeşleri de öyle. Kimsenin sosyal destek atölyelerine veya iletişim ve yaşam becerilerine ilişkin teorik derslere katılmadığı geniş bir teselli çemberiydi. Yalnızca acı çekmek ve yalnızca acı çekmek onlara birbirlerini teselli etmeyi öğretti.

Şikayet üstüne şikayet sonuçsuz kalıyor. Ne dosyaya eklediği soyağacını kanıtlayacak tetkikler, ne de Suriye’den aldığı, kendisine çok pahalıya mal olan, sinir bozucu belgeler bir fayda sağlamadıBöylece Rahma, günlerini hayatının odak noktası haline

gelen sorunla geçirir ve sorununa çözüm getirebilecek bir ipucunu öğrendiğinde veya duyduğunda hemen ona sarılır ve Hatta peşinden koşuyor ve ne yazık ki çoğu durumda bazen bir serap oluyor. Günler geçtikçe ve Mustafa okul çağına yaklaşırken Rahma, bir akrabasının komşusu aracılığıyla konuyla ilgilenen bir Türk aile derneğine ulaşmayı başardı. Mülteci kadınlar da dahil olmak üzere kadınların meseleleri. Bu dernek, oğlunu okula kaydettirebileceği bir belge almasına yardımcı oldu.

Burada Rahma, bu istasyona gelişinin anılarıyla eve geldi. Annesinin, babasına kahvaltısını hazırlamasına yardım etmesi için seslenmesiyle dikkat dağınıklığından uyandı ve babasının sağlık ve başarıları için dua etti.

Akşam Körfez’de çalışan akrabalarından biri ona evlenme teklif etmek için aradı ve ailesi onu kabul etmesi için ikna etmeye çalıştı ama o reddetti çünkü oğlu için ve sadece oğlu için yaşama ya karar vermişti. Anne babası, kardeşleri ve etrafındaki herkes onu suçluyor, Seçiminden tamamen emin olmasına rağmen.

Rahma büyük bir tatmin hissediyor ve Mustafa’nın güvenli bir şekilde kucaklaştığına ve tıpkı ilahi takdirin onun okula başlama-sına müdahale ettiği gibi, onun gurur duyacağı güzel bir gelecek yaratmada ona eşlik edeceğine inanıyor. Ve hayalini kurduğu, kaderin yetiştirmek istemediği babası ise Suriye’de uzak uykusunda rahattır. Tüm bu duygulara rağmen Rahma, çocuğunun tam adını taşıması için verdiği hukuki mücadeleyi tamamlama konusunda muazzam bir kararlılığa sahiptir. Onun açısından bu onun hayattaki en önemli haklarından biridir ve ona yaşama iradesini veren de bu umuttur.

Umutla...Yaşıyoruz

Amal elini kocası Ahmed'in eline koyarken, birbirlerinin üzerindeki baskıyı hafifletmeye çalışırken, camın arkasından çocukları Omar'ın yoğun bakımdaki yatağında makinelerin altında, vücudu artık dayanamadığı için izliyorlar. Kemoterapi seansları nedeniyle komaya girdi.

Kaderin inanılmaz ironileri, tüm güçleriyle ve hatta mümkün olandan daha fazlasıyla çabaladıkları seanslar, çünkü bunun dört yaşındaki bir çocuğun kanserden kurtulmasının tek yolu olduğuna inanıyorlardı.

Ortamin sessizliği hemşirenin, ziyaret süresi dolduğu için gitmelerini isteyen sesiyle bozulur. Arkalarını dönüp hiç tartışmadan odadan çıkarlar, hiçbir şey yapmaya niyetleri yoktur. Öyle görünüyor ki artık umutsuzluğa düşmüşler. Yolda aralarında geçen diyalog neredeyse her gün aynı: "Sonra ne olacak?" Bir sonuca varmadan tüm seçenekleri tartışıp sunarlar.

En başından hikayelerine geri dönelim. Omar hastalandı ve ilk etapta köylerinden uzaktaki sahra hastanesinde teşhis konuldu. Burada ebeveynler Türkiye'deki hastaneye tedavi için girebilmek için onay alma girdabına girdi.

Önlerine düzinelerce mali ve idari engel çıktı ama çabalamayı bırakmadılar. Ebeveynler diğer tüm sorunlarını ve hatta neredeyse çocukların geri kalanını bile unuttular. Bu mantıklı görünebilir, çünkü hasta oğul, özellikle de çocuksa, ebeveynlerinin düşüncelerini ve dikkatini meşgul eder.

Hastalık yavaş yavaş genç bedenine yayılıyordu ve Amal, Ömer'e fildişi elde etmek için bildiği tüm duaları ve adakları aklına getiriyordu. Uzak mesafeler, kesintili yollar ve yerel otoritelerin çeşitliliği nedeniyle bazı malzemelerinin elde edilmesi zor olan bazı bitkisel karışımları denerdi. Bir defasında kendisine sadece Fırat nehrinin yatağında yetişen batının infüzyonundan bahsetmişler ve o da buranın nasıl elde edileceğini düşünmeye başlamış. Öte yandan farklı bir otorite, bu da onu elde etme sürecini

zorlaştırıyor.

Bunun üzerine yaşadığı bölgeye rejimin girmesiyle yerinden edilen ve Suriye'nin kuzeyine göç eden Deyrizorlu bir komşusundan yardım istedi. Buna karşılık, sempatik komşu, nehir yatağına yakın bir bölgede yaşayan erkek kardeşinden yardım istedi ve hepsi Amal'ın bakış açısına göre büyüğü bitkinin kaçakçılar ve kamyon şoförleri aracılığıyla ulaşması için mevcut seçenekleri araştırmaya başladı. Ayrıca bu insanların ona nasıl sempati duyduklarını, Batı'nın şubelerini kendisine teslim etmek için herhangi bir ücret almayı reddettiklerini ve hayatta kalması için uzun yol boyunca onları korumak için nasıl kendilerini kandırdıklarını hala hatırlıyor. Ve buna benzer pek çok durum vb.

Ahmed ve Emel'in unutamayacağı şey ise herkes arasında hissettikleri işbirliği, sempati ve yardım etme isteğidir.

Birçok denemeden sonra ebeveynler Türkiye'ye giriş izni almayı başardılar ancak sürpriz olan, bunun yalnızca çocuk için olmasıydı ve bu da onları refakatçiyle giriş izni alma başlangıç noktasına geri döndürdü. Ömer'in basit ilaçlar aldığı yeni bir bekleyiş biraz zaman aldı ama onay gelene kadar sabırlı davrandılar ve burada onlar için yeni bir süreç başladı.

Amal, Omar'la birlikte içeri girdi ve fotoğraf ve test yolculuğuna başlamak için hemen hastaneye doğru yola çıktılar. Rutin gereği işler çok yavaş gidiyordu ve kısa bir süre öncesine kadar çocuğa fildişi verilmeye başlanmadı, şifalı fildişi ile işler düzelmeye başladı ve Omar yürüyebiliyor, hatta biraz oynayabiliyordu, bu da artışa neden oldu. onun dokunulmazlığında.

Amal hastanede kaldığı süre boyunca birçok hasta ve refakatçisini gördü, onların hastalık hikayelerini, endişelerini ve acılarını dinledi. En zor şey, beceri eksikliği, doğruluk eksikliği ve neredeyse iyileşme şansının eksikliğinin eşlik ettiği şeydi. Ama en zoru -yine Amal açısından söylüyoruz- idari meselelerle ilgili ilave acı çeken, kaygılarını ve acılarını artıran Suriyeli hastaların hikayeleriydi, bu da hastalık genele yayılınca kadar kabulü ertelenen hikayeydi. cesedi ve bu da olaydan sonra karısı onu terk

eden kişi.

kanser onu neredeyse çaresiz bir insana dönüştürdü, bu ve bu.

Bu acının ortasında hastalar arasında dayanışma ve sempati hikayeleri ortaya çıkıyor. Birinin ihtiyacı olan bir miktar para, diğeri için ona hediye veya borç olarak vereceği paradır. Bu, refakatçisiz yaşayandır, bu, refakatçisiz yaşayandır, dolayısıyla çevresindeki hastalara refakat edenlerin onun hizmetini üstlenirler.

Hizmetiyle onu kuşattı. Amal, Ömer'e büyük önem veren Türk hemşire Tuba'yı unutmuyor. Onu ara sıra onun yanındayken ve ona gerekli tüm tıbbi hizmetleri bizzat sağladığından emin olarak görüyordunuz; Amal Türkçe konuşmamasına ve hemşire Arapça konuşmamasına rağmen iletişim kurabiliyorlardı - belki de öyle Gönüllerin dili olan Amal, Toba'nın iki yıl önce Omar'la aynı hastalıktan kızını kaybettiğini öğrenince onda kendi hayal gücünü görür ve ilacı ona verirken mutlu olur çünkü bunun Omar'a bir rahmet olduğuna inanır. erken yaşta hayattan mahrum kalan çocuk.

Günler umutla geçiyor, köyde büyükannelerinin yanında olan iki kızı Nour ve Iman'ı özlemeye başlıyor, ancak Omar'ın iyileşmeye başladığı ve belki de dönüşünün yakın olduğu konusunda sabırlı. Bir paket fotoğraf ve testten sonra doktorlar kemoterapi dozlarının zamanının geldiğine karar verdiler.

Burada Amal her ne kadar bu kararı beklese de bunun sebebini belirleyemeyeceği korkusunu hissetti. Oğluyla ilgili bir haber almak için eşini sabırsızlıkla bekleyen eşini aradığında gözyaşlarına boğuldu ve hararetle konuştu ve anlattı ki... Baba sevindi ve bir adım öne çıktıklarını hissetti ve konuşmaya başladı. Amal'la şakalaşılıyor, belki de onun bu korkusunu hafifletiyor ve onlara Ömer'in doğduğu gün geleceğiyle ilgili ortak hayallerini ve şaka yollu nasıl fikir ayrılıkları yaşadıklarını hatırlatıyor: babasının isteğine göre kuzeniyle mi evlenecek yoksa kendi isteğiyle mi evlenecek? annesinin isteği üzerine teyzenin kızı mı?

Aslında tüm bunlar Amal'ı saran gerilimi hafifletmeye yetmedi ve tüm aile, hemşire Tuba da dahil olmak üzere hastanede-

ki etrafındakilerin yanı sıra onu teselli etmek için onunla iletişim kurmaya başladı. İki gün sonra Ahmed aniden hastanedeki Ömer'in odasına girdi. Daha sonra Ömer yatağından kalktı ve çocuğu kendi kucağına atmak için diz çöken babasını kucaklamaya çalıştı. Emel bu sürpriz karşısında şaşkınlığa uğrarken bir süre sonra Amal sakinleşirken Ahmed, Ömer'le oynayıp, büyükannesinin Suriye'den getirdiği, sevdiğini bildiği için kendisine yaptığı tatlılardan yedirdi. bazı arkadaşlarının ve komşularının bahçelerinden özellikle Ömer için gönderdikleri taze meyveler. Çocuk çok fazla pozitif enerji ve aktiviteden keyif aldı ve aldı ve onlarla orada oynamak istediği için ebeveynlerinden onu parka götürmelerini istedi. Nur ve İman'ı özlemişti ve onlarla ilgilenmediği için babasını suçlamıştı. İsteğini yerine getirdiler ve hep birlikte bahçeye çıktılar. Ahmed, Amal'a bahçede Omar'la oynadıktan sonra içeri nasıl girdiğini anlatacağını söyledikten sonra. Görünüşe göre onların da bu geziye Ömer kadar, hatta daha fazla ihtiyaçları vardı ve varır varmaz, sözleri unutup, daha önce hiç gülmediği kadar içten gülen Ömer'le oynamakla meşgul oldular.

Hastaneden döndükten sonra Ahmed, ticari kartı aldıktan sonra nasıl içeri girebildiğini, Körfez'de ikamet eden akrabasının kendisine yardımcı olması ve paranın tamamını göndermesi üzerine ödediği ücretleri anlattı.

Hastanede hastaya yalnızca bir refakatçinin eşlik etmesine izin verildiği için Ahmed geceyi bir arkadaşıyla geçirmeye gitti. Sabah erkenden geldi çünkü doz öğleden sonra günün başlangıcına planlanmıştı. Ebeveynler, dozun ardından ortaya çıkan komplikasyonları anlamaya çalışıyorlardı, ancak başarısız oldular çünkü hastanedeki tercüman eksikliği, onlara bu konuda yardımcı olacak birini bulmalarına izin vermiyordu. Zamanı gelir gelmez hemşire Omar'ı belirlenen bölüme götürmeye geldi. Anne ve babasından birinin kendisine eşlik etmesine izin vermedi. Omar geç kalmıştı ve endişe sadece ebeveynlerinin değil, çevrelerindeki herkesin de kalbine sızmaya başlamıştı. Daha sonra aynı hemşire gelip çocuğun dozu tolere edemediğini, bunun şaşırtıcı olduğunu, çünkü bağışıklığının iyi olduğunu, ancak ilaç vücudu-

na girdikçe yaşamsal süreçlerinin yavaşlamaya başladığını ve komaya girdiğini söyledi. tıbbi gözlem altına alınıncaya kadar onu yoğun bakımda tutmalarını istediler. Kendilerinden bazı onaylar imzalamalarını isteyerek, bakımdaki hastanın refakatçiye ihtiyacı olmadığını, annenin yurt odasını boşaltması gerektiğini söyledi. Her şey için Allah'a şükrettikten sonra eşyle birlikte dışarı çıkan Amal, bir an önce uyanıp kendisini soracağını umarak Ömer'in oyuncaklarını ve eşyalarını almayı da unutmadı. Bunların arasında büyükannesinin seyahate çıkmadan kısa bir süre önce kendisine yaptığı yün top da vardı ve onunla oynayamadığı için ısrarla yanına almakta ısrar etti, bağışıklığı biraz iyileşince artık oynayabildi.

Yine başlangıç sahnesinde Ahmed ve Amal'la birlikte dışarı çıkarken merak ediyoruz: "Sırada ne var?" ve seçeneklerini düşünüyorlar. Annenin ihtisas süresi bitti ve hasta nedeniyle alamayabileceği bir yenilemeye ihtiyacı var.

Bu durumda eskorta ihtiyacı yoktur. Ömer komadayken Suriye'ye dönmeyi hayal edemiyor. Bu fikri aklından çıkarmak için başını sallarken Ahmed de evraklarında Amal'ın başına neler geleceğini bekliyor çünkü kendisi de istediği kadar ikamet edemiyor ve aldığı izin bunun en önemli koşullarından biri, ile her ay belirli sayıda girip çıkıyor ki bunu sürdürebilsin.

Günler geçti ve küçük Omar'ın durumu olduğu gibi kaldı; Amal, eskortların iznini uzatmadan ve Ahmed, bunu geçiş defterine kaydetmek için Suriye'ye zorunlu dönüş tarihine karar vermeden.

Ancak, bu zor duruma rağmen, ilahi nezaketin onları terk etmeyeceğine hâlâ güveniyorlardı, bu yüzden umutsuzluk kalplerine sızmasın diye ikisi de diğerinin önünde gözyaşlarını tuttular. Ömer'in komadan çıkıp tedaviye devam edeceğini, onu köye geri gönderip heyecanla bekleyen Nur ve İman'la oynayacaklarını hayal edip duruyorlardı. Küçük çocukluklarına yakışan her iletişimde bunu dile getirirler. Tüm bunlara Ahmed ve Amal'a, aralarında Amal'ın arkadaşı olan Türk hemşire Tuba'nın da bulunduğu aile ve sevdiklerinin duaları ve dilekleri eşlik etti.

Kalemimi Kırmayın

Rashid, Kızılay binasına üç ayak üzerinde, bir ayağı ve omzunun altında iki koltuk değneğiyle giriyor ve bugün engellilerin farklılaştırılması için Kabul Komitesi ile görüşmesinin olduğunu bildiren bir telefon aldıktan sonra hızla bekleme salonuna doğru ilerliyor. Öğrenciyi yıllık öğrenim ücretinden muaf tutan ve ona temel ihtiyaçlarını karşılamaya yetecek kadar aylık maaş sağlayan.

Komite tarafından sorguya çekilme sırasını beklerken, onu bu-

raya getiren olaylara dair sert anıların bir kaseti önünden geçti.

Raşid'in, Lazkiye kırsalında Cebel el-Ekrad soyundan geldiği, hırsızlık, yağma, saldırı ve dolandırıcılık olaylarının az olduğu, insanların birbirini tanımasına dayalı toplum sistemi sayesinde insanların huzur ve güven içinde, güvende yaşadığı bir yer olduğu, ve bu Suriye'nin pek çok bölgesi için geçerli, sadece güvenlik şubeleri kasayı terörize ediyor ve zaman zaman sorun yaratarak tüm taraflardan büyük meblağlar elde ediyorlar. Çünkü insanlar kıyafetlerini bile satmaya hazırdı. tüm kötü müdahaleleriyle güvenlikten uzak dururlar ve insanın en basit etkileşimiyle maruz kaldığı adaletsizliklere rağmen onların kötülükleri yüzünden ne-redeyse hiç kimse hayatta kalmaz, her şeye müdahale ederler.

Her şeyi söylediğimizde burada kastedilen kelimelerin gerçekçiliğidir. Birisi geçimini sağlayabileceği basit bir işi veya büyük bir projeyi düşündüğü anda, resmi veya gayri resmi olarak bir dizi güvenlik onayı başlar ve bu da insanlara ek maliyetlere mal olur ve daha sonra herhangi bir işi planlamadan önce bunları hesaba katmaya başlarlar. ve hatta kim devlette iş ararsa, diploması veya deneyimi ne olursa olsun bunun için para ödemek zorunda kalıyor.

Raşid, akrabasının ne kadar çok çalıştığını ve iş bulmak için ne kadar para ödediğini çok iyi hatırlıyor. İmzalayıp kuruma gittikten sonra sözleşmenin sahte olduğunu ve büyük bir dolandırıcılığa maruz kaldığını öğrendi. Ödediği parayı geri almaya çalıştı ancak sonuç alamadı ve doğrudan bir tehdide maruz kaldığı için ebeveynleri, kendisinden korktuğu için parayı geri almaktan onu engelledi.

Tüm bu nedenler bir araya gelince halkın devrime en başından itibaren katılmasına neden oldu ve bölge, sadece tutuklamalarla sonuçlanmayan, aynı zamanda insanların değişim hayallerini sürdürerek ve vazgeçerek düşünmemeleri için geçim kaynaklarına zarar veren acımasız güvenlik baskınlarına maruz kaldı. Rashid, ana çarşıdaki bir grup dükkânı yaktıkları günü unutmuyor, diğer kısmını ise bölücülük yapmak ve durumdan etkilen-

meyen bazı dükkan sahiplerinin güvenlik bağlantılarıyla ilgili şüphe uyandırmak amacıyla yakmadılar.

Henüz gençliğinde çok acı çeken genç kalbinin anısından pek çok olay ve zor durumlar geçti. Geçmişin tutsağı kalmak istemediği için anılardan kaçmaya ve onlardan kaçmaya başlayacak kadar acı çekti, ancak insanların haklarını elde etmelerine yardımcı olacağı bir gelecek çizmeye çalıştı. başkalarına karşı intikam ya da düşmanlık, ama parçaları parçalanmış ve her mahallesi bayrak altında olan bir ulusun inşasına gerçek bir katılım nedeniyle ve bu, Raşid'i kişisel acısından daha çok acıtıyor ve kaç tane var!

Hayal gücünde genç adam, eski ve yeni hayali olan hukuk öğrenimini tamamladığını ve uluslararası ve yerel mahkemeleri fetrettiğini, kendisinin de kurbanları arasında yer aldığı acımasız baskı makinesinin kurbanlarını savunduğunu hayal ediyor. Evet, Rashid kendisini tutuklama ve bombalamanın çifte kurbanı olarak görüyor ve iradesine rağmen kişisel anıları ona saldırıyor.

Devrimin ilk günlerinde bir gün, ordu ve güvenlik mensuplarını bölgeselciliği, mezhepçiliği, aşiretçiliği ve tüm din ayrımcılığı nedenlerini aşarak halka, tüm halka katılmaya çağıran barışçıl bir gösteriye katıldıktan sonra güvenlik güçleri onu tutukladı.

Kendisini soruşturmaya götüren güvenlik aracında bilincini kaybedene kadar ağır bir şekilde dövdüler. Sadece soruşturma odasında uyandı, bacağı ciddi şekilde kanıyordu. Resmi bir soruşturmanın ardından tahliye kararını imzalayan hakime götürdüler.

Bütün bu işlemler bacağı kanarken gerçekleşti. Bir aile tanıdığı onu zar zor yürüyebildiği halde görünce en yakın taksiye bindirip evine götürdü. Ailesi onu bu halde görünce komşu hemşireden yardım istedi.

Kanamayı durdurmak için. Bacağını görünce yaranın derinliği nedeniyle evde ilk yardımın işe yaramayacağı için hastaneye götürülmesini tavsiye etti. Baba, tekrar tutuklanmasından korktuğu için onu hastaneye götürme konusunda tereddüt ediyor, ancak kanamanın durmaması nedeniyle tereddüt etmeye yer

yokmuş gibi görünüyor. aslında onu aldı ve orada baba, oğlu hakkında şüphe uyandırmamak için onu yalan söylemeye zorlayarak birçok soruya maruz kaldı. Yarayı hızla diktiler ve ardından Rashid, ilaçları yanlarında getirdikten sonra babasıyla birlikte eve döndü. Yara iyileşti ve iyileşmeye başladı ancak görünen o ki Rashid'in yürüyüşü artık yaralanmadan önceki gibi değil.

Ne yazık ki Rashid'in yürüyüşünde sallanma başladı ve röntgen çektiklerinde tedavisinin gecikmesi nedeniyle bacak kemiğinin bir kısmının hasar gördüğünü öğrendiler. Konuyu kabullenip hızla yaşadı, bu da herkesin dikkatini çekti ve normal gibi görünen hayatına geri döndüGünler geçtikçe Rashid hareket etmekten yoruldu ve fark edilir derecede yavaş yürümeye başladı.

Öte yandan bölgede olaylar hızla gelişti, toplar yerleşim yerlerini vurmaya başladı, insanlar gündüzleri evlerinden çıkıp yakındaki çalılıklara, karanlıkta geri dönmeye başladı. Yavaş hareketi nedeniyle Raşid için zordu. Ve burada, tam burada, Rashid'in psikolojik durumu bozulmaya başladı ve ailenin hareketini bozan sebebin kendisi olduğunu fark etmeye başladı, bu yüzden gece bile olsa bir grup genç adamla birlikte çalılıklarda kalmaya karar verdi. siviller sadece gündüz saatlerinde geliyor ve topçu atışlarına bağlı olarak hızlı bir şekilde ve farklı zamanlarda ayrılmak zorunda kalabiliyorlar. Ailesinin reddetmesine rağmen ısrar etti.

Bir kış sabahı kız kardeşi biraz üşüdü, annesi ısınmak için elinden geleni yapmış olsa da sanki bu yeterli değilmiş gibi görünüyordu. Rashid'in yapması gereken tek şey, daha fazla siper almak için hızla eve dönmekti ve geri dönerken, normal hareket etmediği için topçu rastgele bombalar atmaya başladı, bombardımandan kaçmayı başaramadı, bu yüzden yeni bir yaralanma geçirdi. Bombalama saatlerce devam ettiği için ilk yardımı gecikti ve insanlar onu ve diğer yaralıları tedavi etmeyi başardığında bacağı kötü durumdaydı, bu da doktorları hızlı bir şekilde bacağı kesme kararı almaya zorladı.

O gün Raşid'in hayatında başka bir durak başladı. İki koltuk değ-

neği onun daimi arkadaşı haline geldi ve Rashid, çalışmalarına devam etme hayallerinin yanı sıra endişelerini ve acılarını onlarla paylaşmaya başladı.

Top atışlarından daha tehlikeli ve kaçınılması zor hale gelen bombalamaların yoğunlaşması üzerine aile de birçok engel gibi Türkiye'ye dönme kararı aldı ve bu da birçok engeli aşarak gerçekleşti. Aile geldikten sonra hayatlarını nasıl yönetecekleri konusunda anlaşmaya vardı.

Burada Rashid, aldığı iki yara ve şiddetli kanamaya rağmen hissetmediği acıyı hissediyor çünkü bu durum onun için çok daha zor. Rashid, internetteki kurslar aracılığıyla Türkçe öğrenebiliyor ve bu onun sanal bir iş bulmasına yardımcı oluyor, bu da ailenin maddi durumunu bir nebze olsun iyileştirmeyi başarıyor.

Rashid pek çok zorluk yaşıyor; örneğin, ailesiyle birlikte geldiklerinde zemin kattaki bir evde yaşıyor, sağlık durumunu da hesaba katarak merdivenleri güvenli bir Şekilde çıkmasına engel oluyor. Ev sahibi evi isteyince aile, zemin katta başka bir ev aradığında sonuç alınamadı, çünkü birçok ev sahibi Suriyelilere kirayı reddetmeye başladı. Uygun bir ev bulduklarında adresi Suriyelilere kapatılıyor ve sonrasında dördüncü kattaki bir evde yaşamak zorunda kalıyorlar, bu da Raşid'in evden çıkmasını zorlaştırıyor.

Gençlik merkezinde engelliler kulübüne ye oldu ve bu durumdan memnundu çünkü sporu seviyordu, hatta bazı basit atletizm sporları bile yapıyordu ve kulübün bu alanda becerilerini geliştirmesine izin vereceğini umuyordu. ancak kendisini aralarına kabul etmeyen kulüp üyeleriyle anlaşamıyordu ve ona uygunsuz davrandılar. Biraz tahammül etti ama daha sonra kulüpten ayrıldı. Rashid, elindeki geçici koruma kartının garanti ettiği ücretsiz sağlık hizmetlerinden yararlanıyor, ancak bu hizmetlerin eğrisi çeşitli bahanelerle düşmeye başlayınca, alamadığı için birkaç ayda bir değiştirilmesi gereken koltuk değneklerini satın almak zorunda kaldı. Gençlik Merkezi Engelliler Kulübü'nden ücretsiz olarak faydalanabilirsiniz.

Tüm bunların üstesinden gelmeyi ve bununla yaşamayı başardı ama onu en çok üzen şey, babasının artık çalışmaması ve okumanın maddi yükünü artık kaldıramaması nedeniyle okuma hayalini kaybetmeye başlamasıydı.

Burada burs arama görevine başladı ve öğrencilere ve savaşta yaralanan insanlara yardım etmekle ilgilenen tüm öğrenci organları, dernekleri ve kurumlarıyla yazışmaya başladı.

Bu araştırma çok fazla zaman, çaba ve sinir yıpratıcıydı çünkü her zaman yerine getirilmeyen sözler aldı ve savaş zayıfatı anlamında sömürüye maruz kaldı. Onu en çok üzen de bu oldu.

Anne ve babası daha önce hiç hissetmedikleri bir çaresizlik içinde onu izliyorlardı. Babası, kendi ülkelerinde olmayı ve eğitime devam etmek isteyen oğluna hediye edeceği bir arsayı veya mirasının bir kısmını satabilmeyi diliyordu. Annenin ise isteği farklıydı. Onu koltuk değnekleri olmadan yürürken görmek istiyordu, böylece ona olan baskısı azalacaktı. Akranlarının, ailesinin ve akrabalarının, Rashid'in çalışma arzusu tarafından kontrol edilen rüyasından tamamen farklı rüyalar görürken yaşadığını görüyordu. Sürekli onu suçluyor ve ders çalışmanın dünyanın sonu olmadığını ama faydası olmadığını söylüyordu. Burs almak amacıyla burada oturmuş bir röportajda sırasını bekliyor ve kendi kararının derinliklerinde, bu bursu almayı başaramasa bile amacına ulaşana kadar çabalamaya devam edeceğine karar vermişti. . Rashid, uzun süren dalgınlığından, sırası geldiği için kendisine seslenen bir ses ile uyandı.

Karşılığında onu komiteyle görüşmeye bırakıyoruz ve ona ve savaşta yaralanan herkese hayal ettiklerine kavuşmalarını diliyoruz.

Para ve Çocuklar

Nisreen, Suriye'deki böbrek yetmezliği hastası ve haftada birden fazla diyalize ihtiyaç duyan annesine bir miktar para gönderebildiği için büyük bir rahatlama hissederek transfer ofisinden ayrılıyor. Avrupa'ya yeni geldiği için halen kaldığı kampa dönen Nisreen, kapıda kendisini hızla karşılayan komşusuyla tanışır.

Odasına girer girmez telefonu çaldı. Transferin geldiğini söyleyen annesinin numarasıydı ve konuşma bittiğinde bile bitmeyen dualardan ibaretti. Nisreen, Allah'ın lütfundan sonra, işlerini kolaylaştıran asıl sebep olduğuna inandığı bu dualar, uyurken bıraktığı çocuklarına bakar ve onların gözlerine baktıkça tüm hikayeyi, evet tüm hikayeyi hatırlar.

Nisreen geniş ve lüks olduğu belli olan evinde yaşıyordu. Kocasını bir tüccarın oğluydu, zenginlik onlara kalıtsaldır. ama gerçekte mutlu değildi. Öğrenimini tamamlamayı hayal ediyordu ama olağanüstü güzelliği buna engel oldu çünkü lisedeyken oğluna evlenme teklif eden Umm Khaled'in gözüne çarptı. Ailesi çöşkuyla kabul etti çünkü ortalama statüdeki bir ailenin böyle bir evliliği reddetmesi zordur, özellikle de kızın ne eğitim hakkına ne de hayat arkadaşını seçme hakkına sahip olduğu basit bir toplumda.

Düğün, gösterişli gösterilerle, büyük bir çeyizle ve günlerce kasabanın gündeminde kalan büyük bir partiyle gerçekleşti. Daha sonra tüm akrabalarının onu kıskandığı bir evde yaşamaya başladı. Günler geçti ve Nisreen okuma tutkusunu unutup evlilik ve annelikle meşgul oldu. Tüm meşguliyetine ve hayalini unutma çabasına rağmen, zaman zaman kendisini gelip giden bir mühendis olarak hayal etmeye devam ediyordu. İşinde aktif bir arı ya da öğrencilerin sıraları arasında dolaşan, defterlerini düzelterken bir öğretmen gibidir.

Nisreen bunu çocuklarıyla telafi etmeye ve onları ilim sevgisiyle yetiştirmeye kararlıydı ve bu konuda kocasıyla sık sık tartışırdı. Kocasını da ailesiyle aynı fikirdeydi: Para, kişinin değerlendirilme-

sinde standarttır ve mutluluğun tek nedenidir. Günler geçtikçe çocuklar biraz büyüyüp okula başladılar ve annelerinin de etkisiyle okulu çok sevdiler. Nisreen, derslerinin tüm ayrıntılarını takip ediyordu ve bir keresinde iş ona o kadar zor gelmişti ki, oğlunun ara sınavlarda ikinci sınıfı alması nedeniyle gözyaşlarına boğulmuştu.

Suriye coğrafyasının büyük bir kısmını kapsayan askerlik hareketleri ile ailenin maddi durumu bozulmaya, bununla birlikte eşinin de psikolojik durumu bozulmaya başladı. Bu normaldir, çünkü Nisreen'in de bildiği gibi mutluluğun tek sebebinin para olduğuna inanmaktadır ve bu yüzden Nisreen onu tüm yaşam becerileriyle, peş peşe zorluklarla, her taraftan gelen zorluklarla uygulanmaya başlanan becerilerle teselli etmeye çalışıyordu. su, elektrik ve güvenlik eksikliği gibi temel hizmetlerin neredeyse kalıcı olarak kesintiye uğraması. Kocasının fabrikasının birden fazla kez soyulması, ailenin maddi durumunu daha da kötüleştirdi. Aile, geçimlerini sağlayabilmek için makineleri en düşük fiyata satmaya başladı. Nisreen'in en çok fark ettiği şeylerden biri de kocasının karanlıktan nefret etmesi, kendi içine kapanması ve bakışları kaybolmuş bir çocuk gibi olmasıydı. Onun için evin tüm ışıklarını açmaya hevesliydi ve gerçek hiç de kolay değildi çünkü Nisreen bunu yaparken aldatıyordu. Bazen bir elektrik jeneratörüne, bazen de aydınlatması loş bir bataryaya bağlıydı ama her halükarda karanlıktan daha iyiydi. Büyük aile, her biri bir yıldızın altında dağıldı ve Nisreen'i kocasının mallarını, daha doğrusu kocasının mallarından geriye kalanları yönetmek de dahil olmak üzere kocası ve çocuklarından tek başına sorumlu bıraktı.

İki çocuğunun önünde sakin kalmaya çalışıyordu ancak kocası yavaş yavaş çevresine karşı farkındalığını kaybetmeye başladı. Onu doktora götürmek için bir miktar para bulmayı başardı, doktor da ona hiçbir organik sorunu olmadığına dair güvence verdi. Birçok gece İstikharah namazını kılmaya devam etti. Danışmaya yetkili olduğunu düşündüğü kişilerle istişarede bulundu ve (Büyüklere ve küçüklere danış, kendi fikrine dön) atasözünden yola

çıkarak Allah'tan yardım istedi ve kararını uygulamaya koyuldu. Artık hiçbir şeyi umursamadığı için ne kabul eden ne de karşı çıkan kocasının sahip olduğu her şeyi sattı ve onun sorduğu her şeye verdiği tek yanıt sessizlikti. Bir yandan insanların artık gayrimenkul ve mülk satın almak istememesi, diğer yandan da yeterli likiditeye sahip olmaması nedeniyle satış süreci uzun süre devam etti ve Nisreen'in satış için şartı şuydu, nakit.

Görev tamamlandıktan ve para toplandıktan sonra, onları Türkiye'ye götürecek kaçakçıyla kararlaştırılan tarih gelene kadar kocası ve çocuklarıyla birlikte ailesinin evinde kaldı. Ailesi onun ne yaptığını ikna olmamıştı ama ısrarı herkesi (kendi ailesi ve kocasının ayrı ailesi) susturmuştu. Zamanı geldiğinde Nisreen eşi ve çocuklarıyla birlikte sınıra doğru yola çıktı. Kaçakçıyla yaptığı anlaşma onların bir arabaya binmesi yönündeydi ancak kaçakçı anlaşmayı bozarak onlara koşulların değiştiğini ve uzun bir mesafe yürümek zorunda olduklarını söyledi. Bu anlarda Nisreen ilk kez ağladı. Ailenin sorumluluğu nedeniyle dayanıklılığının başlangıcından bu yana, etrafındaki her şeyden dikkati dağılan küçük çocuklarla ve babalarıyla nasıl yürüyebilecek?

Küçük kızını omzunda taşımış, bir elinde büyük çocuğu, diğer elinde kocasını tutmuş, özellikle vadiden yukarı çıkarken herkesin ona nasıl yardım ettiğini unutmuyor. Yoldayken karnına sarıldığı kemeri kaybettiğini ve içinde toplayıp dövize çevirdiği paranın olduğunu hissetti ve havada dondu. Bir an oradaydı ve nasıl tepki vereceğini bilemedi mi? Kafasında düşünceler karışmaya başladı. Bir çözüm bulamadı. Bu karanlıkta onu aramak çok zor. Ayrıca geç kalmak onu tehlikeye atıyor ve devam etmesi de zorlaşıyor. Peki seyahat işlerini para olmadan nasıl yönetebilir?

(Burada kendisini anahtar şeyin para olduğuna ikna etmeye çalışan kocasıyla yaptığı tartışmaları hatırlıyor). Gizlice gülüyor ve buna ikna olduğu için değil, başka seçeneği olmadığı için devam etmeye karar veriyor. Paranın tamamını değil, bir kısmını o kemere koymuştu ve bu onun için meseleyi kolaylaştırmıştı. Nisreen ve ailesi, istikrarlı bir yaşam umuduyla Türkiye'ye gelir. Gelir gelmez elinde kalan parayla küçük bir proje oluşturmaya başlar.

Türkiye'deki statüsünün netlik kazanmaması nedeniyle birçok mali ve idari zorlukla karşı karşıyadır (belirli yasal düzenlemelerle korunan bir mülteci mi, yoksa açık hakları olan bir yatırımcı mı?). Daha sonra her şeyi tüketen bir sarmalın içine girdi. Bu durum, o dönemde eşyle ilgilenmeyi ve geçici koruma kartı almak için çok çabaladığı halde başarılı olamadığı için zar zor okula kaydettirebildiği çocuklarının eğitimini ihmal etmesine neden olmuş, birden fazla eyalet arasında taşındı ve bu mesele onu kafa karışıklığına sürükledi; çocuklarını bir eyalette okuyup geçimlerini başka bir eyalette sürdürüyordu.

Nisreen, ne çocuklarının okullarını, ne de yaşadıkları projeyi devretmeyi başaramadığı için iki eyalet arasında bir gün içinde gidip gelmek zorunda kaldı. Bir keresinde polis, pek çok deneme yaptığını ve başarısız olduğunu söylemesine rağmen seyahat izni almadığı için onu durdurdu ve günlerce süren sinir bozucu olaylardan sonra onu serbest bırakmadılar çünkü o bunu çok iyi biliyordu. kocası ve çocukları onsuz kendilerini bile besleyemiyorlar. Yorgun kadın endişeyle eve döndüğünde kocasını odanın bir köşesine sinmiş, dalgın gözlerle bakarken buldu.

Çocuklar ona hiçbir şey yemediğini, yerinden kıpırdamadığını, onu görür görmez boğuk ağlamaya başladığını söylediler.

Bir süre sonra onu yatağına götürüp beslemeyi başardı ve kocası uyuduktan sonra çocuklara döndü, onları besledikten sonra kendilerini sakin ve huzurlu hissettiler, onlar da yanlarında uykuya daldılar. onların babası.

Burada Nisreen kendine döndü ve seçeneklerini ve elindeki çözümleri gözden geçirmeye başladı ve beşte birini altıyla çarptı. Hayat onun için daralmıştı ve artık tüm bu yüklerle tek başına dayanamıyordu, bu yüzden özellikle okul ona evraklarını yenilemesi gerektiğini söylediğinde, çektiği her şeye bir çıkış yolu bulması gerekli hale geldi. Çocukları, Göçmenlik Dairesi bu belgeleri ona vermeyi reddederken, daha önce vermiş oldukları ve yasalarında bunların tekrarlanmasına izin verilmediği için bu, okula gitmedikleri ikinci haftadır. Kendisine yardım sözü veren bir avukattan yardım istemesine rağmen bunu başaramadı ve

bir sivil toplum derneğiyle çocukları okula göndermeyi de başaramadı.

Düşündükten sonra ailesiyle birlikte Avrupa'ya seyahat etmeye karar verdi ve rotayı ve ücretini sormaya başladı. Kararını verip projeyi satmaya başladığında, satışı tamamlamak için iki eyalet arasındaki seyahat döngüsüne geri döndü ve gidecekti.

Ve sınırları bozuluyor. Satışı tamamlar tamamlamaz ailesini sınırı götürdü. Ağır yüküyle, çevresinde olup bitenden habersiz kocasıyla, Suriye'de güvenlik nedeniyle, daha doğrusu, birçok dönem okulu bırakan çocuklarıyla Avrupa'ya ulaşana kadar çok acılar çekti. Güvensizlik durumu ve Türkiye'de resmi evrakların bulunmaması nedeniyle. onları gerileme durumuna sokan ve eğitim seviyelerini yükseltmek, geldiğinde en önemli hedeflerinden biriydi. Hayallerine, hatta sorumlulukları kadar büyük hayallerine kavuşmanın özlemiyle.

Eşinin yaşadığı psikolojik krizden nasıl çıkabileceğini, çocuklarını okula nasıl döndürebileceğini, onlarda kendini nasıl görebileceğini, eğitim yoksunluğunu onlarla telafi etme konusunda kendine verdiği sözü nasıl yerine getirebileceğini araştırmaya başladı. Ve yavaş yavaş iki sağlam ayağıyla sağlam zeminde durmaya başladı. Suriye'den ve başka yerlerden gelen göçmen komşularıyla ilişkiler kurdu, kocasıyla haftada iki kez fildişi seanslarına eşlik ediyor ve çocuklarına derslerinde yardımcı olabilmek için dil öğrenmeye devam ediyor.

Evet, çocukları artık eksiklerini tamamlamak ve yaşlarına uygun derslere kaydolmak için bir eğitim merkezinde okuyorlar. Bu arada ailesiyle ve eşinin ailesiyle sürekli iletişim halinde oluyor, durumlarını soruyor, annesinin hastalığını öğrenince yüreği üzüntüyle yanıyor, küçük ve aralıklı paralarla yardım etmeye çalışıyor ama öyle değil. hiç yoktan iyidir. Bütün bunlardan sonra paranın ve çocukların ziynet olduğunu, doğru yere koymadıkça, doğru şekilde yatırım yapmadıkça ziynetin uygun olmadığını anladı. Nisreen'in yapmaya çalıştığı da budur, yakınındaki evini terk edip tatlısı ve acısıyla büyük dünyaya adım atan kadın.

Halid ile Halid

Burası Akdeniz kıyısında, Yunanistan sınırındaki bir Türk şehrinde, Avrupa'ya göç kapılarında biri. Pek çok insan, kendilerini Eski Kıta'nın kıyılarına götüreceği bir deniz yolculuğu arayışı içinde buralara gidiyor; ya yoksulların ya da artık dayanamayacakları bir şiddet makinesine maruz kalanların rüyası. İnsanlar kendileri için olmasa da çocukları için daha iyi bir yaşam seçeneği bulmak amacıyla birini ya da diğerini terk ediyorlar.

Şehrin kenar mahallelerinden birinde, Suriyeli ailelerin ve diğer milletlerden ailelerin günlerce kalabileceği küçük, mütevazı bir otel. Bazen mahkûmların durumuna, bazen de yol ve sınır polisi devriyelerinin durumuna bağlı olarak yetersiz kalabiliyor ve burada kaçakçılar ve insan tacirleri tarafından birçok dolandırıcılık operasyonu gerçekleştirilmiş. Üst katta karşılıklı iki odada aynı gün gelen Suriyeli iki aile kalıyor. Bu küçük Halid, ebeveynleri ve kardeşleriyle birlikte uzak kuzeydoğudan geliyor ve bu küçük Halid, ebeveynleri ve kardeşleriyle birlikte uzak güneybatıdan geliyor, kaderin çizdiği güzel bir paradoksla.

İlk gün, yetişkinlerin farkına varmadan Halid ve Halid iyi anlaşılıyor ve aydınları birbirlerini erken çocukluktan beri, hatta çok erken çocukluktan beri tanıdıklarını düşündüler. Çocuklar her zaman engelleri aşma konusunda en yetenekli olanlardır çünkü yetişkinler olarak iletişimimizi engelleyen korkularımızı umursamazlar. İki çocuk sayesinde ebeveynler arkadaş oldular ve her geçen gün bir rahatlık ve güven ortamına ulaştılar, bu da onların yolculuğa birlikte devam etme konusunda anlaşmalarını sağladı. Yetişkinlerin hemfikir olduğu ilk şey, bu göçmen kuş grubunun yaratılmasının gerçek alacaklılarının Halid ve Halid olduğuydu.

Deniz kenarında bir akşam sırasında Hendrine, yeni arkadaşı Wafaa'ya bu istasyona nasıl geldiğinin hikayesini anlatır. Kamışlı şehirden geliyor. Kardeşi Halid'i 2004 yılında bir futbol maçı ve ayaklanmalar sonrasında bir ordu ekibinin gerçekleştirdiği katliamda kaybetti. Daha sonra bunun gece planlandığı anlaşıldı ve

bundan emindiler. Şehri saran toplu cenaze törenlerini ve yasları unutmayın, yurt dışından ve hatta yurt dışından birçok kişinin geldiği taziye törenleri sırasında annesine taziyede bulunmak isteyen arkadaşı Ahmed ile tanıştım ve onun için dua etmek için yaklaştı, onu gördü ve o da onu gördü. Bir süre bekledikten sonra -ailenin acısına saygı göstererek- evlenme teklif etti ve evlendiler, ilk çocuklarına şehit amcasının adını taşıması için Halid adını vermeye karar verdiler. Deniz kenarında bir akşam sırasında Hendrine, yeni arkadaşı Wafaa'ya bu istasyona nasıl geldiğinin hikayesini anlatır. Kamışlı şehirden geliyor. Kardeşi Halid'i 2004'teki katliamda kaybetti.

Gözyaşları döken kadın, arkadaşına, oğlunu her aradığında kardeşini hatırladığını, ona merhamet ettiğini, şehidini unutmadığı için Allah'a şükrettiğini anlattı. Evet, o bunu şehit olarak görüyordu ve devrimin patlak vermesiyle birlikte güvenlik ve hizmet koşulları kötüleşti ve kocası barışçıl gösterilere katıldığı için tutuklandı. Kalabalığa katılmak için Amuda'ya nasıl gittiğini, sonra muazzam bir enerjiyle geri döndüğünü ve gösterinin sloganlarını tekrarlayarak uzun süre orada kaldığını çok iyi hatırlıyor. Khaled'i toplantılardan birine yanında götürdü ve birlikte fotoğraf çektirdiler ve fotoğraf telefonuna kaydedildi. Wafaa'ya, Khaled'in büyüyeceği günü beklediği için bunu telefonda saklamak için nasıl hile yaptığını anlatıyor. ona gösteriyor. Kocasını aylarca tutuklu kaldıktan ve psikolojik olarak bitkin bir halde serbest bırakıldıktan ve sağ gözündeki yaralanma, artık onlarda belirsiz fantezilerden başka bir şey görmemesine neden olduktan sonra, Suriye'yi terk ederek Türkiye'ye gitmeye karar verdiler. Ayrıca kendisini serbest bırakan güvenlik şubesinin kendisine periyodik olarak giriş yapması gerektiğini belirten bir kağıt vermesi nedeniyle, ailesinin de yardımıyla güvenlik noktalarından geçmeden kendilerine ulaşmanın yollarını aramaya başladılar.

Küçük aile, birkaç denemeden sonra bunu başardı ve birçok zorlukla yeni bir aşamaya başlamak üzere Türkiye'ye geldi. Bunların arasında yolda bir kız çocuğu dünyaya gelmiş ve üç günlükken

onunla birlikte gelmişler, Suriye’den getirdikleri belgelerde kız çocuğu kayıtlı olmadığı için aile numarasını alamamışlar. onlarla birlikte toplamasını istedi. Pek çok girişime ve kendilerine, o ana kadar karşılayamayacakları miktarda paraya mal olan bir davaya rağmen.

Ahmed’in Almanya’da ikamet eden kardeşlerine yardım ediyorum, Gözaltından sağ kurtulan ve şiddete maruz kalanlar da dahil olmak üzere, Birleşmiş Milletler’in insani vakalar için sağladığı yeniden yerleştirme fırsatını elde etmelerini engelleyen sebep buydu. Aile için şartlar geçerliydi ama yenidoğanı dosyaya dahil edemedikleri için konuyu görmezden geldiler. Çalışma izni alamadıkları ve sınır dışı edilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıkları koşullar nedeniyle izinsiz çalışmaya artık izin verilmediğinden deniz yoluyla göç etme fikrine başvurdular.

Burada aile, işlerini nasıl yönetecekleri konusunda kafa karışıklığı içindeydi, çünkü Avrupa’daki ailelerinin yardımıyla yaşamaları normal değildi, ailelerine karşı birçok yükümlülükleri nedeniyle temel olarak rahat bir mali durum içinde değildiler ve bir zamanlar kızlarına mirastan pay vermeyen bölgenin gelenekleri gereği Hendrine’in kardeşlerine bırakmak istemesi üzerine aldığı mirastan bir miktar almayı başarması üzerine parayı güvence altına aldılar. nesiller için.

Ne yazık ki koşullar onu bunu almaya zorladı ve kardeşleri buna aldırış etmedi. Hakkı olmasına rağmen onlara minnettardır ve burada Avrupa’ya göç etmek için deniz kenarında beklemektedir. Belki Türkiye’de mahsur kaldıktan sonra daha iyi bir hayata sahip olabilir.

Sonra Hendrine sessizleşir ve sanki hikayesi hakkındaki fikrini sorarmış gibi Wafaa’ya bakar ve Wafaa, yeni arkadaşının güçlü olduğu yorumunu yapmak için inisiyatif alır. Acı yığınlarına rağmen kendini mutlu hissetti ve uyumaya karar verdiler. Ertesi gün Vefa, onları deniz yoluyla götürmenin mümkün olmadığı sürece erteleyeceklerini anlattı. Sabah iki aile tekrar buluşmak için geri

döndüler ve yolculuk ve benzeri geziler genellikle geceleri gerçekleştiği için beklemekten başka bir şey yapmıyorlardı.

Akşam yaklaşırken bir gün daha beklemeleri gerektiği anlaşıldı ve dolunay gökyüzünün ortasında durup suyun yüzeyine yansıyınca tekrar toplandılar ve dün yaptıkları anlaşmaya göre Vefa hikayesini anlatmaktı.

Kendisi ve kocası, tüm Suriyelilerin kendine özgü lezzetiyle tanıdığı elmalarıyla ünlü güzel bir kasaba olan Zabadani'nin oğulları. Şam'a giden yolun ne kadar uzun olduğunu ve ailesinin maddi durumu Şam'da ikamet etmesine veya her gün oraya gitmesine izin vermediği için haftada iki gün sadece uygulamalı derslere gitmek ve arkadaşları aracılığıyla evde eğitime devam etmek zorunda kaldığını çok iyi hatırlıyor. ve buna rağmen gecikmedi. Öğrenimi sırasında mezun oldu ve biraz uzakta bir köyde çalıştı. İş yorucuydu ama eğitimi sevdiği için memnundu ve maaşının yarısını ailesine ödeyebildiği için belki de geniş ailenin masraflarına yardımcı olabilirdi. Aynı okulda çalışan meslektaşı Hasan'la tanışana ve ona evlenme teklif edene kadar günler geçer.

Hasan da maaşının büyük bir kısmını ailesine yardım ettiğinden evliliklerini ayarlama konusunda kafaları karışır ve yaşadıkları köyde kiralık bir evde yaşamaya karar verirler, böylece hem yol yorgunluğundan hem de hayatlarının bir kısmından kurtulurlar. Ailelerine yardım etmek için gelir elde ediyorlar. Devrimin başlamasıyla birlikte Zabadani'de güvenlik koşulları kötüleşti.

Rastgele tutuklamalar arttığı için Hasan, Zabadani ile yaşadığı köy arasında taşınmaktan korkuyordu. Yedeklerin zorunlu askerliğe çekilmesi, güvenlik sorunu olmayanları bile korkutmaya başladı.

Bütün bunlar Wafa ve Hasan'ın ve onlar gibi daha pek çok kişinin hayatını kökten değiştirmeye yetti. Devrim döngüsü onlarla birlikte gerçekleşti: gösteriler, şehitler, cenazeler, yeni şehitler, meşru müdafaa için silah taşıma, top atışları, hava bombardımanı ve köy ve kasabalardan yerinden edilme. Daha sonra ya

yerinden edildikleri bölgelere yerleşiyorlar ya da ülke dışına sığınıyorlar. Wafa ve Hasan'ın karar verdiği şey buydu çünkü kendisi rejimin ordusunda yedek görev için aranıyordu ve kendisini bir şiddet döngüsüne atmaya ya da masum insanları öldürmeye hazır değildi. Bölge halkının en muhtemel fikri Lübnan'a sığınmaktı ancak Wafaa, Lübnan'daki güvenlik durumu kendisine güven vermediği için bunu reddetti ve kardeşlerine ve akrabalarına oraya gitmemelerini tavsiye etti.

O ve Hasan Türkiye'ye gitmeye karar vermişler, uzun bir yolculuk ve bir süre uzayan girişimlerden sonra çocuklarıyla birlikte Türkiye'ye girmeyi başarmışlar ve Avrupa'ya gitme fikrinden korktukları için orada yaşamak istiyorlarmış. Çünkü çocukları kontrol edemeyeceklerine ve onları istedikleri gibi yetiştiremeyeceklerine inanıyorlar.

Türkiye'de yaşarken, maddi sıkıntılar da dahil olmak üzere, onları bir ayakkabı imalathanesinde uzun saatler ve düşük ücretlerle çalışmaya zorlayan başka acılar da ortaya çıkmaya başladı. Wafaa, arkadaşı Hendrine'e evin alev aldığı günü asla unutmayacağını, çocukların korktukları için gerektiği gibi davranmadıklarını söyler. İlahi takdir ve komşuların müdahalesi olmasaydı Wafaa çocuklarını kaybedecekti. Mesele şu ki, geçimlerini sağlamak için çalışmaya mecbur bırakıldılar, bu yüzden dönüşümlü bir sistem üzerinde çalışmaya başladılar, Hasan gece çalışacaktı, o da gündüz çalışacaktı, Ya da tam tersi. Koşullar öyle bir noktaya geldi ki tatilde birbirlerini nadiren görüyorlar ve bazen içlerinden biri gelirini artırmak için fazla mesai yaparsa bu olmuyor. Çocukları hastalandı, bu yüzden Wafaa ona bakmak için işten ayrılmak zorunda kaldı, bu da sorunu daha da artırdı çünkü çocuğun bir kısmı dışında geçici koruma kartıyla karşılanamayan fildişi masraflarına ihtiyacı vardı ve İşten ayrıldıktan sonra geliri yarı yarıya azaldı ve evde çalışmak için çok çabaladı ancak zaman buna izin vermedi çünkü çocuğun hastalığının ilk döneminde takip ihtiyacı vardı. Aile, çocukların yiyecek yetersizliğinden dolayı kansızlık ve bağışıklık zayıflığından muzdarip olacağından korktukları

noktaya kadar yemek sayısından ve türünden tasarruf etmeye başladı. İşten ayrıldıktan sonra aile işlerini yönetmeyi devralan Wafaa, Hasan'ın hiçbir şey yapacak yeterli zamanı olmadığı için sağlığı ve uyku saatleri pahasına daha fazla saat çalışmaya başladı. Çocuğun fildişi için birden fazla taraftan sigorta yaptırmayı denedi ama işe yaramadı. Arkadaşına, fildişi kendisine verilmediği için çocuğunun nasıl öldüğünü anlatırken gözyaşlarına boğuldu. Çocuğun öldüğü gün, bir yardım kuruluşundan fildişi masraflarının bir kısmını karşılayan bir miktar parayı nasıl aldı! Daha sonra bu miktarın kendisine bir aydan fazla bir süre önce ulaşmış olması gerektiğini anladı, ancak bunu geciktiren şey rutindi ve bu da çocuk için duyduğu acıyı ikiye katladı. Bir süreliğine de olsa üzüntü döngüsünden kurtulmayı umarak atölyede kocasıyla birlikte çalışmaya döndü.

Bir gün atölyedeki makinelerden birinin çarpması sonucu sağ elinden yaralandı ve işvereni ona yardım etmeyi reddetti ve onun adına çalışmasını reddetti. Sadece bu da değil, kocasını ve onun adaletsiz kararını ve Vefa'ya karşı sorumluluklarını bırakmasını protesto eden diğer iki kişiyi de kovdu. Sağlığını kaybettiği bir yerde kalamamasına neden olan şey neydi? Haksız yere ve işlemlerin haksız yavaşlığı nedeniyle fildişinden mahrum kalan çocuğunu, Hasan'ı göç etmeye ve orada çocuklarıyla nasıl başa çıkacaklarını yönetebileceklerine ikna etmeyi başarır çünkü onları en çok korkutan şey buydu.

Wafa sessizdir ve Hendrine yorum yapmaya çalışır, ancak gözyaşları onu boğar ve Umm Khaled ile Umm Khaled'i bir araya getiren ortak acıyı kucaklayarak kucaklaşırlar ve belki de son günü olabilecek yeni bir günü bekleyerek uykuya dalarlar. Bu ülkede iki aile var.

Duygular Unutmayı Bilmiyor

Hanan yıllardır Türkiye’de yaşıyor ve çocukluğundan beri omuzlarında taşıdığı acı dolu anılara rağmen unutmak insanın doğasında olmasına rağmen dengeli ve normal olmaya çalışıyor Hanan unutmak için çok çabaladı ya da belki unutmayı denedi, farkına varmadan tımarhanenin bitmek bilmeyen zorluklarını eski anılarına bağlar, öyle ki belki de hiçbir zaman sürmeyecek bu probleminden kurtulmak için psikiyatriste gider. Akıl hastalığına varacak kadar ama kesinlikle kolay değil. Fildişi seansları sırasında Hanan içindeki her şeyi doktora açıkladı. Tesadüfen, Hanan Türkçe bilmediği için Suriyeli olan doktor da onunla aynı

şehirdendi. Hanan'ın ne bildiğini tam olarak anlamıyor ama ailesinden dağınık hikayeler duymuş; insanlar korkudan, hatta aşırı korkudan dolayı anlatmıyorlar ve bu bakış açısına göre bunun için de bir mazeretleri -her mazeretleri- var.

O genç doktordan. Ayrıntıları bilmek istediği için Hanan'ın davasına olan bağlılığını gizlemiyor. O dönemde özellikle aile o katliamda üç gencini kaybettiğinden beri. Hanan, sadece taburculuk seansları olacak seansların tarihleri konusunda doktorla anlaştıktan sonra tedavi planını birlikte belirleyeceklerdi ve ikisi de tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Hanan, acı dolu geçmişinin tozunu atmak istediğini hissetti, doktor ise asıl motivasyonu olan gerçeği keşfetmek isterken, bu duyguyu içinde ilk kez hissediyordu çünkü o, acı çekenlerle uğraşmaya meraklıydı. profesyonelce sorunları çözebilir ve duygularını elinden geldiğince kontrol edebilir.

İlk seansın sabahı Hanan son anda özür dilemeyi düşündü ama bu fikrinden vazgeçip kendisine fayda sağlayacağı umuduyla gitmeye karar verdi. Merkeze zamanında geldi ve doktorun odasına girdi. Doktor ona dinlenebileceği en iyi pozisyonu sordu ancak kendisi için bir fark olmadığını, sadece bir fincan kahve içmek istediğini çünkü bunu yaptığını söyledi. Stres nedeniyle evde kendi kahvesini içemiyor. Doktoru karşıladı ve ikisine de kendisi için hazırladığı Suriye kahvesini ısmarladı.

Hanan, bir fincan kahve içerken, katliam sırasında, yani yaklaşık kırk yıl önce, kendisinin yedi yaşında olduğunu, babasının ve dedesinin öldürülüşünü kendi gözleriyle gördüğünü ve bu olaydan sonra kendisinin de öldüğünü anlatmaya başladı. büyükannesinin geri kalanlar için korkudan çılgınlıklarını bastırdığını gördü. İki cenazeyi nasıl karşıladılar ve güvenlik güçleri bölgeyi terk edip mahallenin erkekleri cenazeyi gömmek için toplanana kadar gömmediler? Mezarlığa giden yollar değil de tüm şehrin yolları kesilip mahalleyi kıtlığa sürükleyen, insanların işlerini yürütme konusunda kafası karışıkken onları nasıl evlerin bahçelerine gömdüler? Komşulardan birinin, daha sonra katliamdan

sağ kurtulan kocası için fidye olduğunu anladığı bir torba hurma getirdiğini unutmayın. Aile, kızlarının (ve Hanan'ın teyzesini kast ediyoruz) sürekli bir sersemlik halinde olduğunu, yemek yiyemediğini ve konuşmadığını fark etti. Işıktan ve seslerden korkmaya başladı ve yavaş yavaş aç ya da yorgun olduğunun farkına varmadı. Ailesi onun karnını doyuran, işleriyle ilgilenen kişiler oldu ama iyileşmesine yardımcı olamadılar. Yıllar sonra Rabbine kavuşuncaya kadar bu halde kaldı.

Büyükannesi güçlü kaldı, küçük ya da büyük aile işlerini yönetti ve gördüğü her şeye rağmen zayıflamadı. Kendisinin ve üç çocuğunun bakımı için annesini bekar amcasıyla evlendirdi ve ona bir erkek çocuk doğurdu. Ona, büyükannesinin onu tanımlamak istediği gibi şehit olan amcasının, yani Hanan'ın babasının adını verdiler. Günler geçiyor ve şehirde bir şekilde acıyı tatmayan bir ev olmamasına rağmen insanlar katliamı konuşmaktan kaçınıyor. Bu, çocuklarının bir kısmını veya tamamını kaybetti, diğeri de oğlunu aldı ve bundan sonraki akıbetini bilmiyordu, şunu, şunu, şunu.

Yıllar geçtikçe ve devrimin patlak vermesiyle Hanan daha önce evlenmiş ve iki çocuk doğurmuştu. Ramazan katliamı sırasında kocasının ailesinden diğer kişilerle birlikte onları da kaybetti. Daha önce acı çeken aile onun etrafında toplandı ve herkes tarihin tekerrür ettiğini hissetti. Hanan büyükannesi kadar güçlü değildi. Kendisinin iki kez acı çektiğini hissediyordu ve bu bile onu içeriden zayıflatmaya yetiyordu.

Çünkü Hanan başına gelenlerden sonra zayıf düşmüş, etrafındaki her şey ona yaşadığı trajediyi hatırlatmış, ayrıca ölüm makiyesi durmadığı için gözaltında tasfiye edilen bir komşusu ve bir arkadaşının öldürüldüğü haberlerini duymaya başlamıştı. Şehrin eteklerinde bir keskin nişancı. Biraz hareket edebilecek kadar parası olduğu için Lübnan'a gitti ve orada acının bir başka yüzünü gördü: Çadırlarda yaşayan aileler, ev kiralayamadığı için dükkan kiralayanlar, trafikte mendil satan çocuklar. sinyaller. Gaz sobasından yanan ve tedavi edilemeyen genç bir kadınla tanıştı.

Masrafların yüksek olması ve hiçbir taraftan destek alamamasından dolayı kocası onu terk etti ve Hanan ona yardım etmeye çalıştı ama mesele bireysel çabalardan öteydi.

Bütün bu acılara rağmen Hanan da Lübnan'da resmi oturma izni almayı başaramadığı için Türkiye'ye gitmeyi düşündü ve oradaki arkadaşlarına ve akrabalarına sorarken, hükümet diğer ülkelerden gelen Suriyelilere giriş vizesi uyguladı. Vize almayı başaramayan Hanan'ın bu fikrinden vazgeçmesine ve Lübnan'daki hayatını düzenlemeye geri dönmesine neden olan şey, bir arkadaşının onu arayıp Türkiye'ye giriş vizesi alabileceğini söylemesi üzerine onu bu konuda cesaretlendirdi. Çünkü Lübnan'daki Suriyelilerin durumu zordan zora doğru gittiği için onu ikna etmeyi başardı ve vizeyi alır almaz Türkiye'ye giden ilk uçağın rezervasyonunu yaptı. Geldi ve barınma ve benzeri konularda ona yardım eden arkadaşı tarafından kabul edildi.

Hanan burada konuşmayı bırakır ve doktora yorgun olduğunu ve bir sonraki seansta devam etmek istediğini söyler. Doktor daha sonra hikayeye o kadar dalmış ki Hanan'ın konuşmayı bırakmasına şaşırıldığını ve bu onun başına ilk kez geldiğini keşfeder.

İkinci seansla birlikte Hanan Türkiye'de hayatına devam ediyor. Diğer Suriyeliler gibi maddi sıkıntı yaşamadığı ve Türkiye'nin kolay kolay kimlik vermediği bir döneme geldiği için yeni bir sarmalın içine girdi. Buraya geldiğinde aradığı en önemli şey olan istikrar duygusundan mahrum bırakıyordu onu. Önüne çıkan her engelde tuhaf bir aksilik hissediyor ve abartılı bir tepki gösteriyordu. Ev adresini doğrulamayı başaramazsa depresyona girdiğini, bir şey sormak için göçmen bürosuna girmesini engellediğinde ve hiçbir şeyle meşgul olmadığı dönemde ağladığını görürdünüz. Hama'da iki durakla kendi kabuğuna dönen bir mesele: Cinayet ve vahşet mağduriyeti, ardından Lübnan ve yerinden edilme ve sığınma mağduriyeti, ardından Türkiye ve kaynağını tam olarak belirleyemediği karmaşık acılar.

Aslında Hanan, kimlik belgelerindeki her zor durumu ya da kom-

şularından gördüğü ırkçılığı neden bilinçaltında önceki hayatındaki olaylara bağladığını bilmemektedir. Yaşadığı adaletsizlikler zincirinin, kendisini her zaman şaşırtan tuhaf bir şekilde keşiştiğine inanıyor: Gözlerinin önünde öldürülen babası, sınırda öldürülen Suriyeli mülteci, yaşananların dehşetine karşı bilincini kaybeden teyzesi. Gözlerinin önünde yaşanan olayda, aynı bilinç kaybı durumunu yaşayan Suriyeli kadın, ekmek almaya gittiğinde ve döndüğünde, hava saldırıları sonrasında evin çocuklarının üzerine yıkıldığını ve yaşlı kadının güçlü görüldüğünü fark ediyor. Şehit olan oğlunun yasını tutarken, ona ailenin en uyumlu üyesi olan büyükannesini hatırlattı. Tuhaf olan, kocasının ve çocuklarının korkunç katliamda öldürülmesi olayını görmezden geliyor ve bunun sebebini bilmiyor, onların acılarını duyunca ağlıyor. Bilad al-Waq-Waq'taki Suriyeli bir kadın, ailesinin gözleri önünde öldürüldüğünü hatırlayınca göz yaşları donuyor.

Garip olan ise Hanan ve doktorun kendilerini kaptırıp zamanı hissetmedikleri için seans randevularını beklemeye başlamalarıydı. Duruşma seansları bittikten sonra doktor, pratik tavsiyeler veya tıbbi tedaviyi de içerebilecek diğer önlemler konusunda yardım sağlamak zorunda kaldı -Hanan en azından bunu biliyor ve aslında doktor ona, bu rahatsızlığın üstesinden gelmesine yardımcı olacak bir tavsiye listesi verdi. sorun, ama ondan sonra ona şunu söyledi.

Kendisiyle olan ilişkilerinin doyum noktasına varan acı bir tadı vardı ve belki de şehirde olup bitenleri, olaylara tanık olan ve duygularını aktaran bir tanığın ağzından öğrenmek arzusuyla, onları kalbiyle dinliyordu. onlara tanık olmadan önce. Ve ona daha önce hiç görmediği şehirlerinden bahsettiği için, şehrin eski katliamdan bu yana yerinden edilmiş insanlardan duyduğu kanlı yüzünden başka bir yüzünü tanıdı (ve insanlar da bunu anlamaya başladı). İki katliam arasında ayırım yapmak için bunu adlandırın. Hanan, doktorun tavsiyesine uymaya çalıştıktan sonraki günler içinde daha iyiye doğru değişmeye başladı ve dengeye yakın bir durumda yaşadı.

Evraklarını tamamlayamasa bile daha iyi bir ruh hali içindeydi ve günlerce ağladıktan ya da kendi kendine saklandıktan sonra komşuları ona ırkçı davranışlar bile sakince anlayabiliyordu. Psikolojik tedavisi ise kocasının ve çocuklarının normal ya da normale yakın olmasından dolayı yaşadığı acıyla baş etmesiydi, bu yüzden bazen ağlamaya ve yanmaya başladı ve bu da bir süre sonra kendisini rahat hissetmesini sağladı.

Hanan normal bir insan olmak istiyor, hüznüyle, sevinciyle, evet neşesiyle normal, çünkü mutlu olmayı aramaya başladı, bu yüzden doktorla, o genç doktorla ilişkisini sürdürdü, kendisi de dışarı çıktı. İşin kapsamı gereği onunla iletişim kuruyor, bazı konularda ondan yardım ve tavsiye istiyor ve bu da Hanan'ın psikolojik durumunu iyileştiren sebeplerden biri oldu ve ikisi de kendilerini birbirlerinin durumuna düşüren koşullar için minnettar olmaya başladılar. Tanıştıkları ilk dakikadan itibaren kalpleri bir araya getiren yolları ve şehirleri için. Ve insanları bir araya getiren hayat bazen onları ayırdığı için işte Hanan, kısa bir süre sonra kendisinin olacak başka bir ülkeye gidecek olan doktor arkadaşına havaalanında veda ediyor.

Yeni bir başlangıç var. Bu arada doktorun ismi, Hanan'ın Hail Ramazan katliamında ölen kızıyla aynı ve kendisine hitap ettikten sonra "Doktor" diyerek ona ismiyle hitap etmeye başladı. Hanan, doktora, tıpkı kendisine kalbini açtığı gibi, gideceği ülkedeki Suriyelilere de kalbini açmasını tavsiye eder ve doktor da ona bunun sözünü verir ve kız olduğu için bu normaldir. Aynı acıyı ve bunu iyi anla. Bugün Hanan, kendisi gibi acı çeken hem erkek hem de kadın insanları, şimdi yaptığı gibi kalplerini yeniden hayata açmaya ve daha önce yaptığı gibi kendi içine kapanmamaya ikna etmeye çalışıyor.

Ağır Bir Miras

Tüm detayları zihnine, hatta yüreğine, daha doğrusu varlığına kazınan o zalim günde, o günün hikayesi, unutulmaz duygusuyla paylaşıldı. Onlar da dünyanın dört bir yanına dağılmış uzak aileleriyle birlikte bu trajediyi yaşadılar.

6 Şubat'ta toprak altındaki insanları sarstığında tamamen sarsıldı ve binalar insanların başlarına yıkıldı. İnsanların zaman algısı değişti. Saniyeler saatlere dönüştü. İnsanlar hayrete düştüler ve durumlarını değiştirdiler.

İşte, Antakya'nın harap olmuş sokaklarında yürüyen, karısı ve bebeği yüzünden kalbi kırılan Ahmed, köyüne düzenlenen uçak

bombardımanında iki kardeşini ve ailelerini kaybettikten sonra, uzun acıların ardından kendisini buraya getiren hayatının evrelerini hatırlıyor, Bu da karısının paniğe kapılmasına ve onları Türkiye'ye götürmesi için yalvarmasına neden oldu, o da kaderin her ülkede etkili olduğuna inandığı için istemese de karısının isteği doğrultusunda kabul etti.

Yıllardır Türkiye'de yaşıyor. O ülkeyi seviyor ve yaşadığı tüm zorluklara (ruhsatsız çalışma, uzun çalışma saatleri ve az maaş, uzak okullar) rağmen ayrılmak zorunda kaldığı ülkesinden sonra buranın kendisine en yakın ülke olduğunu hissediyor.

Ev sahiplerinin zayıflıklarından ve itiraz edememelerinden faydalanan kendisi veya eşi, ulaşım masraflarından tasarruf etmek için çocukları korkudan yaya olarak yoldan çıkarmak, bir evden diğerine geçmek zorunda kalıyor. Kiraların yükseltilmesi (biraz huzur buluyor ve artık alışması yeterli. Buradaki yaşam sistemi öyle ki kendisi ve karısının uzun süre aynı evde kalmasını garip buluyor.)

Ahmed, bazı akrabalarının onu Avrupa'ya göç etmeye nasıl ikna etmeye çalıştığını, ancak kendisinin reddettiğini ve karısının da onunla aynı fikirde olduğunu çok iyi hatırlıyor; harika eş ve fedakar anne, evde elinden gelen her şeyi yaparak, sebze hazırlayarak, yemek pişirerek ona yardım etti. ayakkabı tabanları vb.

Destek eksikliğine rağmen özellikle Suriye'deki ailelerine bir miktar para göndermeye çalıştılar. Bir defasında gerektiğinde karısının erkek kardeşi, onu aylarca yatalak bırakan bir trafik kazası geçirdi. Ahmed ve eşi nasıl yardım edecekleri konusunda kafaları karıştığından kış başında yeni bir ısıtıcı almayı ertelemek zorunda kaldılar. Kış aylarını, çalışmayan eski bir sobanın başında geçiren aile, kış mevsiminin o döneminde pek ısınmasa da ailelerine karşı görevlerini ihmal etmedikleri için kendilerini tatmin ediyorlardı.

Ahmed'in, annesi hayattayken satmayı düşünmediği aile evinin bir kısmı olan babasından kalan mirasın sahibi olduğu ve an-

neleri hayattayken iki erkek kardeşinin aileleriyle birlikte şehit olması nedeniyle miras onun arasında kalmıştı. Anneleri vefat ettikten sonra evi satmayı kabul eden kız kardeşleri ve ailenin kayınpederlerinden biri konuyu denetledi. Yasal belgeleri sağlayacak bir tarafa ulaşılamadığı için satış düzenli olmadı. İlkel kağıtlarla ve köylülerin şahitleriyle yapılmıştı ve bu nedenle fiyatı evin gerçek değerinden daha düşüktü. Ahmed'in payı kendisine ulaştı ve bundan nasıl yararlanabileceğini düşündü. Eşi ve yakın arkadaşlarına danıştı ve onlar da sırt ağrısı nedeniyle artık dayanmadığı atölye yorgunluğundan kendisini koruyacak, ailenin gelirini artıracak, eşini stresten kurtaracak küçük bir dükkan açmasını tavsiye ettiler evde çalışmak.

Durum böyle oldu ve projesini uygulamaya başladı. İzinler ve izinler girdabına girdi ve bunları bitirdiğine inanamıyordu. Küçük dükkânını açtı ve büyük bir şevkle gece gündüz çalışmaya başladı. Herhangi bir sebepten dolayı dükkândan ayrılmak zorunda kalsa eşi orada otururdu. O gün, karısı yeni çocuk doğurduğu için dükkân kapanınca müşterilerin kendisini nasıl sorup ilgilendiklerini, iyi huylu olduğu için ondan alışveriş yaptıklarını ve onunla iyi ilişkiler kurduklarını çok iyi hatırlıyor. alım satımda hoşgörölü ve hoşgörölüdür.

Ailenin koşulları iyileşmeye başladı ve daha önce mahrum kaldıkları bazı lükslerden yararlanmaya başladılar. Ahmed işini geliştirmeyi ve çocukları için daha iyi bir gelecek düşünmeye başladı.

6 Şubat gecesı gelip ev başlarına yıkılmış, Ahmed iki kızını kucağında sokağa çıkana kadar ne olduğunu anlamamıştı. Geceleeri evde olmayan eşini, bebeğiyle birlikte akrabalarının evinde olduğu için doğumdan sonra ona bakması için aramaya çalışıyor. Telefon çalışıyor ve kadın cevap vermiyor, bu yüzden endişesi artıyor ve iki kızı endişesini dile getiren komşularına bırakıyor ve kız onunla boşuna iletişim kurmaya çalışıyordu. Ahmed akrabalarının evine gidiyor ve yolu pek bilmiyor. Şehrin özellikleri dakikalar içinde değışti ve tüm mahalle yerle bir olduğu için

binanın kimliğini tespit edemedi. Şok içinde duran bir grup insanla karşılaştı. Aralarında eşini, akrabalarını, evin sahibini ve kocasını aradı ama sonuç alamadı. Ailesi ve eşinin ailesi onları kontrol etmek için aramaya başladı ama o onlara ne söylediğini bilmediği için telefona cevap vermedi mi? Sakinliğini ve dengesini korumaya çalıştı. İlk başta kendini ağlamaktan alıkoydu ama sonuna kadar başaramadı. Gün ağarırken histerik bir şekilde ağladı ve kadının adını var gücüyle haykırdı; çevresinde duranlar, çoğu onun kadar endişeli olmasına rağmen onu sakinleştirmeye çalıştılar.

Saatler geçti, insanlar devasa kompleksin ya da her neyse çevresinde toplandılar, hiçbir kurtarma ekibi gelmedi ve insanlar onları bir bölgeden diğerine aramaya başladı ve eğer onlara ulaşırlarsa ve onlardan gidecekleri yere gelmelerini istediler. Birçok noktanın olduğunu söyleyerek maksimum kapasiteyle çalıştıklarını ve yurt dışından ekiplerin gelmesini beklediklerini ifade etti. Saatler geçtikçe etraftakiler birbirlerini tanımaya başladı, Ahmed dışında, kendisi de mahalle sakini değildi. Bazıları ona yaklaşıp onu ve evlerinde karısı bulunan aileyi tanıdılar. Depremden sonra kendilerinden herhangi bir iz görmediklerini söylemeleri Ahmed'in korkusunu daha da artırdı. Ahmed, bekleyen ailelerle istişarede bulunarak kurtarma ekiplerini olay yerine nasıl getirebileceğini düşünmeye başladı. Kendisi gibi o da bu komplekste ailesiyle birlikte yaşayan Yemenli bir adamla tanıştı. İşyerinde deprem zamanıydı. Geceleri çalışıp zarar görmeden dışarı çıktı ancak ilk dakikalardan itibaren ailesiyle irtibatı koptu ve o da bekleyenler arasında yer aldı. Bilmediği bir dil konuşan ve büyük bir köpek taşıyan bir kadının, iki adamla birlikte yakınlarının enkaz altında nerede olduğunu öğrenmek için mümkün olan en yakın noktaya ulaşmaya çalıştığını gördü.

Bir taş yığınının üzerinde yaşlı bir kadın başı öne eğik oturuyordu ve zaman zaman ellerini göğze kaldırıp, "Tanrım" diye bağırarak ağlıyordu. Aslında pek çok durum ve daha fazla insan gördü ve düşünceleri, neredeyse eylemleri üzerindeki kontrolünü kaybetmesine neden olacak şekilde kafasına akın etti. Yabancı

takımlardan biri geldiğinde kalabalık toplandı. Çevredekiler yaklaşip incelemelerde bulundu. Birbirleriyle çok konuştular ve mekanın bazı köşelerini inceleyerek irili ufaklı taşların fotoğraflarını çekmeye ve bu fotoğrafları telefonla göndermeye başladılar. Görünüşe göre onlar çalışıp çalışmama kararını bekliyorlardı ve insanlar da onlarla birlikte bekliyordu. İki saatten fazla bekledikten sonra mekanı terk etmek için hazırlıklara başladılar ancak halk bunu yapmalarına engel oldu. Polis, mekândan çıkana kadar müdahale etmek zorunda kaldı.

İnsanlar, kompleksin çok büyük olması ve bir grup kurtarma ekibinin birlikte çalışmasını gerektirmesi nedeniyle kurtarma çalışmalarında hiçbir işe yaramadığını ve bunun şu anda mevcut olmadığını öğrendi. İnsanlar hayal kırıklığına uğradı ve bireysel seçenekler aramaya başladı. Kimisi pahasına vinç getirdi, kimisi ailesinden birinin nefesini kesmeyi başarabilecek termal kamera getirdi, kimisi umutsuzluğa kapılıp orayı terk etmeye karar verdi vb. O da Ali Ahmed'di. Mazlum, evinin yıkıntısına dönüp iki kızını kucağına alacaktır. Onu en çok korkutan şey, ona anneleri hakkında soru sormalarıydı ve aslında olan da buydu. Sessiz gözyaşlarıyla cevap verdi ve komşuları babanın durumu kontrol altına almasına yardımcı olmak için müdahale etti. Kendisi de yurt dışındayken komşusunu ve en yakın arkadaşını özlediği için gözyaşlarına boğuldu.

İki kızdan birinin titremeye başlaması ve ateşinin çok yükselmesi üzerine komşusu, onu ve eşini ilk yardım için en yakın mobil sağlık noktasına götürdü. Burada Ahmed gerçeğe dönmeye başladı. İki kızının iyiliği için güçlü ve dengeli olmalı, artık ondan başka kimseleri yok. Pek çok kişi gibi o da kızlarının ruhlarına hayat vermek için yeniden ayağa kalkmaya çalışıyor. annesini özlleyenler. Komşularıyla birlikte kaldığı camideyken, buradaki her şeyini kaybettikten sonra başka bir eyalete taşınmayı düşündüğü için yakınlarıyla iletişim kurmaya başlar ancak gelip cesedi teşhis etmesi için bir çağrı alır.

Karısı. Gerçekten yüzü kalın tozla kaplı karısını tanıyor. Onu, ev-

liliklerinin başında kendisine ızgara içli köfte yaparken kaybettiği işaret parmağı olmayan sağ avucundan tanıyor. Acısıyla başlangıç noktasına ulaştı ve partnerini ve küçük çocuğunu onunla birlikte gömene kadar kendini zar zor topladı. Kaderin ironilerine güldü, çünkü bombadan kurtulmak için Türkiye'ye gitmeye kararlıydı ve şimdi de depremde ölmüştü. Kardeşinin bombalamada şehit olan eşini rüyasında gördüğünü kendisine hep anlattığını çok iyi hatırlıyor. Rüyasında bir meyve bahçesinde oturup en sevdikleri içecek olan çayı içtiklerini gördü ve bunu ona şaka yoluyla bir şekilde anlattı (bunu eklemek için fazla beklemeyeceğim).

Ortalık biraz sakinleşip insanlar sevdiklerini defnettikten sonra ilgili yetkililer işleri organize etmeye başladı ve bu durum Ahmed'i ve birçok Suriyeliyi biraz rahatlattı çünkü bazı insanların ırkçılığında bıkmışlardı. İnsanlar -tabii ki hepsi değil- barınaklardan kovuldu ve yiyecek barınaklarında ayakta durmaları engellendi, ancak bu duygu çok uzun sürmedi çünkü Yardım Otoritesi'nin denetlediği çadırlarda hiçbir paylarının olmadığını keşfettiler. Bu kararlarla birlikte insanların durumu daha da kötüleşti. Suriye'ye dönmeyi çok düşündü ama bundan vazgeçti çünkü köyleri depremde büyük hasar görmüştü, kız kardeşleri ve akrabaları çadırlarda yaşıyordu ve zorlukla yaşıyorlardı işlerini yönetebilirler.

Ahmed'in dikkati dağıldı, ne yapacağını şaşırırdı. Annelerini her zaman özleyen iki kızla nasıl başa çıkacağı konusunda kafası karıştı ve çevresinde bu konuda ona yardımcı olacak ne ailesinden ne de eşinin ailesinden kimse yoktu. Bugün terk edilmiş bir evin bodrum katını kiralayan Ahmed, kare şeklinde, odası ve banyosu olmayan bir yer, uzun uğraşlar sonucu soğuktan korunmak için bir kilim ve bir ısıtıcı almayı başardı ve borcunu nasıl ödeyeceğini düşünüyor. Şehir henüz hayata dönmediği için yakın gelecekte iş ihtimali olmadığından maaşını alıyor ve çalışmadığı zamanlarda iki kızına bakıyor. Üstelik korktukları için onları yalnız bırakamıyorlar, onlar ise yine de duruma şaşırıp inkar ediyorlar. Burası onların evi ve sürekli ona annelerinin ne zaman döneceğini soruyorlar, hepsi evlerine, depremden önceki hayat-

larına dönüyorlar, her gün öğleden sonra gidiyorlar, babalarının dükkânına gidiyorlar ve istedikleri her şeyi alıyorlar.

Bir akşam onlara patladı ve bir daha sormamalarını istedi ama iki kız sakın bir şekilde ona isteğinin nedenini sordu, bu da onun kendine gelmesine ve daha sakın olması gerektiğine dikkat etmesine neden oldu.

Bundan sonra zamanını düzenlemeye ve önceliklerini belirlemeye başladı. Çalışması gerekiyor ve iki kıza da bakmalı ve bir iş bulmayı başardığı için, kızlarını vereceğine dair yemin ettikten sonra, kızları konusunda iyi komşusu, karısının arkadaşından yardım istedi. aylık bir miktar. Ancak kadın reddetti, bu yüzden aileye yararlı bir hizmet sunma fırsatını bulana kadar ona minnettarlığını nasıl ifade edeceği konusunda kafası karışmıştı.

Günler geçti ve hala bir acı sarmalının içindeydiler, karmaşık bir acının bir kısmını ülke insanlarıyla paylaşıyorlardı, ancak acının kendilerine özgü belirli bir yönü vardı. Pek çok haksızlığı barındıran bu durum, pek çok Suriyelinin bu şehirde kalma konusundaki hesaplarını yeniden gözden geçirmesine neden oldu. Ahmed bu şehre bağlandığı için gerçekte hesaplarını yeniden hesaplamıyor. Yıllarca burada yaşadı, çok acıların yaşandığı yıllar ve unutamayacağı güzel günler, bir kısmı da burada yatıyor. Tüm bunları hatırlayan Ahmed, baharın başında Antakya sokaklarında yürürken karısının ve çocuğunun mezarına vardığında, mezarın yanında büyüyen çiçeklerle karşılaşır. Güzel duygular hissediyor ve karısının çocuğunu kucağına aldığını, saçlarını bu çiçeklerle süslediğini hayal ediyor.

Bu hayalden uyanmak için başını sallıyor, Fatiha okuyor ve sonra eve dönüyor. Bugün büyük kızının doğum günü ve ona hayatta hala bir umut ışığı olduğunu hissettirmek için bunu kutlamaya karar verdi. Bu umut, Ahmed'in bu ağır mirasın yükünü taşımanın teminatıdır. Evet ama ağırlığı en güzel tarafı.

Buluşmak ümidiyle

Zahra, hukuki ve idari zorluklara rağmen bugün kocası ve çocuğuyla birlikte Türkiye’de yaşıyor ve babası ve erkek kardeşleri göç ettiğinde ülkeyi terk etmeyi reddetmiş. Kişisel hayaliyle yaşıyor. Bu rüya ona burada yaşadığı zorlu koşullara dayanabilecek enerjiyi sağlayan besindir.

Zehra’nın Suriye’deki hayatı diğer çocukların hayatı gibi değildi. Anne ve babası o küçükken boşanmıştı ve diğer çocuklar gibi onlarla yaşadığı normal bir günü bile zar zor hatırlıyordu çünkü sürekli kavga ediyorlardı. Ayrılmalarının ardından hayatında yeni bir dönem başladı ve en ufak bir istikrar duygusu olmadan büyükanneleriyle yaşamaya başladı -bu, bir yetişkinin ihtiyaç duyduğu gibi bir çocuğun da ihtiyaç duyduğu duygu- annesi hızla evlendi ve başka bir ülkeye gitti. Babası uzun süren bir iş gezisine çıkmış, sonra Suriye’ye dönmüş, yeniden evlenmiş, yeni gerçekliğe alışması için onun evinde yaşaması konusunda ısrar etmiş ve öyle de olmuş.

Ne yazık ki hayatı umduğu gibi olmamış ve güzelliğine kapılan ve kendine bakmayı takıntı haline getiren genç üvey annesinin adaletsizliğine maruz kalmıştır. Babanın maddi durumunun iyi olması ve üvey annesinin ev işlerini ihmal etmesi nedeniyle, özellikle ilk çocuğuna hamile kaldıktan sonra baba, yanına yatılı bir hizmetçi getirdi. Kibir ve kötü muamele yüzünden hiçbir hizmetçi bir aydan fazla onların yanında çalışmaya devam etmedi ve o kadın da bunu umursamadı.

Çünkü evin işlerini yürütecek bir hizmetçinin bulunmadığı dönemde mesele düştü. Eğlenmesi ve oynaması gereken Zahra’ya. Temizlik yapıyor, yemek hazırlıyordu ve çocuğun doğumundan sonra bebeğe bakmak gibi ek bir görevi daha vardı. Kahvaltı hazırlamak, kardeşinin hijyen ve biberon ihtiyacını karşılamak için okul saatinden çok önce uyanıyordu. Çocuk ilk yılını zar zor tamamlamıştı ve annesi ikiz doğurdu.

Zahra kardeşlerini seviyordu ama aynı zamanda onlara bakmaktan da çok yorulmuştu ve babasını suçlamıyordu çünkü onun çektiği acı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Karısının haksızlığını, karısının kendisinden boşanıp yeniden evleneceği korkusuyla, onun anneleriyle çektiği acıları kardeşlerinin de başka bir üvey annesiyle çekmesinden korktuğu için, bu onun acıları ve geleceği pahasına olsa bile ona hiç anlatmamıştı. çünkü birçok sorumluluk onun akademik seviyesini etkiledi. Günler geçer, Zahra büyür, üç erkek kardeşi de onunla birlikte büyür, ortaokul diplomasını alır, babası onu eğitimi tamamlamak için başka bir şehre göndermeyi düşünür, ancak karısı şiddetle karşı çıkar ve tartışma başlar. arasında büyüyor.

Annesinin kendisine anlatması ve birçok olayı anlatması üzerine, Zehra'ya yönelik muamelesinin zalimliğini kısa sürede anladı ve Zehra'nın acıları hakkında bildiklerini kendisinden sakladığı için onu suçladığında, bunun kendi arzusundan kaynaklandığını söyledi. Kardeşlerinin de onunla aynı kaderi paylaşmasından korktuğu için baba öfkesini kaybeder. Bildiği her şeyi karısıyla yüzleştirdi, ancak o bunu inkar etmedi, aksine eylemlerine daha sert gerekçeler sundu ve bu, aralarındaki ayrılık saatiydi. Bundan sonra, Zahra başka bir şehirde okuma fikrinden vazgeçmeye karar verdi, çünkü kardeşleri ona daha çok ihtiyaç duyuyordu ve notları düşük olduğu ve oradaki çalışma çabası daha az olduğu için bir orta okula kaydoldu ve bu da babasına ve erkek kardeşlerine bakmak için zamandan ve emekten tasarruf etmek.

Öğrenimini tamamlamadan devrim patlak verdi ve koşullar hızla değişti. Evleri çatışma noktalarının eteklerinde olduğu için oradan kaçtılar ve o andan itibaren aile artık rahatlığı bilmiyor, bir evden diğerine, bir köyden diğerine taşınıyor. Zahra kararın sorumluluğunu bile üstlenmeye başladı çünkü babası, işini ve evini kaybettikten sonra mali durumu kötüleştiği için uzak bölgelerde çalışmaya başladı ve bunu yapmak zorunda kaldı. Sahadaki hızlı gelişmeler ve insanların kafalarına yapılan bombalamaların yoğunlaşması üzerine baba, Zehra ve kardeşleriyle

birlikte Türkiye'ye gitti ve birbirleriyle girişleri onun için mucize gibiydi. Kardeşlerinden biri yolda kayboldu ve onu bulma girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı. Aile için saatler geçmiş, yol arkadaşlarından bazıları yollarına devam ederek onu siber uzayda aramalarını önermiş, ailenin çocuklarını bulmayı başardığı pek çok olay yaşanmıştı.

Baba bu fikre neredeyse ikna olmuştu, üstelik diğer çocukları hakkında da güvence almak istiyordu çünkü bu olaydan sonra onlar adına aşırı derecede korkmaya başladı ama Zahra babasını şaşırtan bir güçle reddetti. hayatında ilk kez ona karşı çıkıyordu. Kardeşlerini gözünün önünde büyüdükleri için canının bir parçası olarak görüyor, onlara canı gönülden değer veriyor, onları ve onlarla birlikte kolluyor. Bu alışveriş ve tepki arasında yolda başka bir grup tarafından bulunan çocuk geri döner ve aile yoluna devam ederek Türkiye'ye girer ve geçici koruma almakla başlamayan pek çok zorlukla birlikte yeni bir hayat kurmaya başlar. Babanın haklı olarak sınır dışı edilmesiyle bitmeyen kart olayı, eğer Allah'ın bekleşiminin müdahalesi ve yüksek bir para cezası ödeyerek meseleyi sonlandıran avukatın da yardımıyla bunları sıfıra indirmiş ya da belki de biraz sağlam bir zeminde durmaya başladıktan sonra onun altında. Seçimleri göz önüne alındığında, nasıl yeniden başlayacaklar?

Daha önce inşa etmeye çalıştıkları her şeyi kaybettiler ama bunun bir faydası olmadı ve birden fazla başarısız girişimden sonra baba onlarla birlikte Avrupa'ya göç etmeye karar verdi ve bunu yapmaya da kararlıydı. Bu arada Zahra, yeni eşiyse seyahate çıktığından beri kimseden haber alamadığı annesiyle iletişime geçerek bu kesintinin nedenlerini anlatır, artık yalnız olduğu için Türkiye'ye gelebilmek için yardım ister. ve ona muhtaç. Burada Zahra Türkiye'de kalmaya karar verir çünkü Avrupa'ya gitmek, düzensiz bir şekilde oradan ayrıldıktan sonra artık içeri giremeyen annesiyle tanışmasını engelleyecektir. Babası ona bu şekilde geleceğiyle kumar oynadığını ama kararını verdiğini söyledi.

İlk defa onlardan ayrılıyor. Ancak annesiyle tanışma umudu ona

onlardan ayrılma sabrını veren tek şeydir. Ve aradaki her şey

Ayrılığın acısı ve kavuşma umuduyla yeni hayatına uyum sağlamaya başlayan Zahra, bir yandan yalnız, bir yandan da hiçbir geliri olmadan işini kontrol altına almak için iş aramaya başlar. Arama görevi sırasında genç bir adamla tanıştı ve aralarında hızla duygular gelişti, adam ona evlenme teklif etti ve sosyal ağ programlarından birinde evlendiler. Babası ve erkek kardeşleri yanında olmadığı için üzülyordu ve evlenmeden önce annesinin gelebilmesini diliyordu ancak birden fazla açıdan başarısız olduğu için bu dilek çok uzak görünüyor. Onu içeri almak için çabalayan nişanlısı bu konuda yardımcı olmaya çalıştı ama sonuç alamadı. Babası, nişanlısı ve hatta annesi bile onu evlenmeye ikna etmeye çalıştı, o da onların isteklerini kabul etti.

Nitekim Zahra tek başına evlenmiştir ancak kocası, onun yalnızlık duygusunu yenmeyi başarmıştır. Ancak çalışanın kendisine sormadan medeni durumunu evli olarak yazması nedeniyle Zahra'nın güvenlik kartında bir hata olması nedeniyle bu evlilik resmi olmayacaktı. Daha önce bunu birden fazla yolla düzeltmeye çalışmış ve başarısız olmuştu. Dava açarak idari ve hukuki yollara başvurdu ve çok para ve zaman kaybetti. Bütün bunlar evlenmeden önceydi, bugün evlendikten sonra bu girişimlerini yineledi ve bir sonuç alamadı. Evlendikten bir yıl sonra Zahra ilk çocuğunu doğurdu ve korktuğu şey, evlilik sözleşmeleri olmadığı için çocuğunu nüfusa kaydedememeleriydi.

Anne veya baba adına tescil ettirmeyi tercih etmeleri gerekmektedir. Göçmen bürosunda onlara böyle söylediler. Ebeveynler, bebekle ilgili sevinçlerini kaybetmelerine neden olan bir acı hissetti. Aynı zamanda çocuğun yararına olmayan yanlış bir karar vermekten korkuyorlardı. İnsan ileriye bakmalı ve geleceği düşünmelidir. Bir avukat onlara Türkiye dışına çıkmalarını, evliliği onaylamalarını ve yenidoğanı kaydettirmelerini tavsiye etti, yeterli paraları olmadığı için bu fikir hoşlarına gitti.

Borç almayı düşündüler, başladılar, çoğunu topladılar ve her

birinin adını ve onlara borç verdiği miktarı bir kağıt parçasına kaydettiler. Ancak Zehra'nın gerekli izinleri alamaması nedeniyle ülkeyi terk edemediler.

Gerekli tüm belgeleri sağladı. Zahra ve kocası, sorunu çözmeden başka çocuk sahibi olmamaya karar verdiler. Evliliği onaylamak ya da Türkiye'den ayrılmak, annesi bugüne kadar ona gi-remediği için kategorik olarak reddettiği bir şey. Uzaktaki baba, Türkiye'deki bir arkadaşı aracılığıyla ona yardım etmeye çalıştı. Bu arkadaşın mülteci hakları konusunda çalışan taraflarla yoğun ilişkileri vardı ve onu Zehra'nın hizmetine sunacağına söz verdi. Sorunun başarıyla üstesinden gelebilmek için.

Bu sorunlar girdabında, Zehra bugün annesiyle tanışma umu-duyla burada kalmak isteyen kalbi ile evliliğini teyit etmek ve çoc-uğa haklarını vermek için seyahate çıkmak isteyen akli arasında bir çatışma içinde yaşıyor. isim ve soy. Basit bir hata yüzünden elinden alınan hak, belki kasıtsız da olsa, bu şekilde hissedecek olan Zehra'nın hayatı için kesinlikle bir felaketti.

Bu mesele, doğduğundan bu yana yaşananların bir uzantısıdır, çünkü çocuğuna gelecek korkusuyla sarılmış, ardından onunla deneyim sahibi olan annesiyle seyahat etmeye ve iletişim kur-maya karar vermiştir. Daha önce hiçbir duygu hissetmediği için, kucagında bir gün bile olsa bu yoksunluğu telafi etmek istiyor. Ve doğru kararı vermesine yardımcı olacak bireysel veya kolektif bir işaret veya olay için.

Askıya alınmış

(Allah üzerine) Bu, Ümmü Adnan'ın, Adnan'ın haberini kendisine soran herkese, faydasız olduğunu tamamen bildiği sözlerden bıktığı için cevap verdiği cümledir. herhangi bir yardım sağlayın. Birçok denemeye rağmen bunu başarıyorlar.

Bugün ellinci gün, evet ellinci, çünkü annesinin artık kendi takvimi var ve her sabah etrafındaki ev halkına örneğin oğlu için günün otuz dört gün olduğunu anlatıyor, bu yüzden herkes Bugünün ellinci olduğunu Adnan'ın annesinden biliyor.

(Ne için elli gün?) Yeni komşu ona bunu sordu. Birkaç gün önce aynı mahallede yaşıyordu, yıllardır ailenin yanında yaşayan bir komşuya, avukatla görüşmeye giden Ümmü Adnan ve eşiyle selamlaştıktan sonra son haberleri öğrenmek için ona eşlik ederken, komşusu şöyle dedi, arkadaşına, avukata sormak için yola çıkan iki kadının yaklaşık elli gün boyunca ne yapması gerektiğini anlatacağını söylemiş ve iki komşu, içlerinden birinin evine girip getirdikleri yemeği hazırlamaya başladıktan sonra komşu, Aslında onların akrabası olan kişi, komşusuna elli günün hikâyesini anlattı ve (Allah insanların yardımcısı olsun ablacığım) diyerek konuşmasına başladı ve şöyle devam etti:

Ailenin maddi refah içinde yaşaması, babanın çocuklarının evlenmesine yardım etmesine ve her biri için özel bir proje kurmasına neden oldu. Kızları bile onlara yardım etti ve ailelerinin gerçekliğini iyileştirmek için istediklerini sağladı. Elini sonsuza dek uzatarak ona dönen herkese yardım etti. Devrimin patlak vermesiyle birlikte tüm aile, gösterilerle başlayarak, yerinden edilmiş ailelere para sağlayarak ve verilebilecek maksimum değer olan şehitlere ulaşarak çalışmaya başladı. Evet, o aile farklı şekillerde ölen şehitleri, kızlarını ailesiyle birlikte hava saldırılarında, torunlarını cephede rejimle savaşırken, gelinlerini keskin nişancı tarafından vurularak yaşattı. Ailenin asıl geçim kaynağı olan büyük atölyenin bombalanmasının ardından maddi durumları da kötüleşti. Ebu Adnan kalabalık aileyi ne yapacağını

şarırdı. Halen kendisini çocuklarından ve ailelerinden sorumlu görüyordu. Dağınık mülklerin geri kalanını satmasını ve aileyi Türkiye'ye götürmesini tavsiye eden karısına danıştı. Biraz tereddüt etti. Ancak özellikle ailenin geri kalanının bu fikri beğenip uygulamaya başlamasından sonra seyahat etmeye karar verdi.

Ebu Adnan güçlü bir kişiliğe sahipti ve her şeyin kendi emri altında olmasını kabul ediyordu, bu yüzden çok fazla inceleme altında olduğu için gayrimenkul satışında geç kaldı, yalnızca her şeyin en iyi durumda olduğundan tatmin oldu ve bu Elverişsiz, Elbette bu zor şartlarda, zor kelimesi gerçeği anlatmaktan çok daha zayıf olsa da. Satıştaki bu gecikme, yolların daha zor, daha tehlikeli ve daha maliyetli hale geldiği bir dönemde seyahatlerin aksamasına yol açmış, bu da Ebu Adnan'ın daha fazla baskı hissetmesine neden olmuş ve aile zorlukla Türkiye'ye gelmeyi başarmıştır.

Ve burada, öncekilerden daha zor olan yeni bir istasyon başlıyor ve Türkiye'ye eli boş geldiği için herkesin geçimini sağlamak için çalışması gerekiyor. Ümmü Adnan gelenek gereği mücevherlerinden bazılarını saklamıştı (karanlık günleriniz için beyaz paranızı saklayın) ve bu kuralı uygulama konusunda en yetenekli olanlar kadınlardır. Altınları, kendilerine destek olacak küçük bir projeye başlayabilmesi için kocasına vermiş ve bunu düşündükten sonra, kendilerinden önceki bazı arkadaşlarına danıştıktan sonra küçük bir şekerleme fabrikası açıp oğullarıyla birlikte orada çalışmaya karar vermiş. Durum böyleydi, uygulamaya başladılar ve işler istikrara doğru ilerlemeye başladı. Biraz nefes alıp işlerini genişletmeyi düşünmeye başladıkları anda düşünülemez olan gerçekleşti. Fabrika saldırıya uğradı. Yerel pazardaki rekabetle ilgili nedenlerle komşuları tarafından yakıldı ve ırkçılık da vardı, çünkü onlara defalarca ülkelerine dönüp orada çalışmaları gerektiğini ve tatlı pazarını terk etmeleri gerektiğini açıkça ve üstü kapalı olarak söylediler. şehir halkına, çünkü onlar burada geçimini daha çok hak ediyorlar.

Abu Adnan polise resmi bir şikayette bulundu ve bazı yüzleri

gösteren güvenlik kamerası kayıtlarını kendilerine sunmalarına rağmen polislerin zayıf tepkisini fark etti. Adam bu soğuk cevaptan haklarının kaybolduğunu ve bunu geri kazanmalarının mümkün olmadığını anladı. Eşine tüm korkularını anlattı ve Adnan'ın annesi her zamanki gibi çalışıyordu. Ailevi kaygılarından şikayet eden herkese bir güç ruhu aşılama çalışması, baskısını ve üzüntüsünü etrafındaki herkesten saklama konusunda çok yetenekli olan Ebu Adnan bunu çok iyi biliyordu ve endişelerinden kaçarken her zaman ona yöneliyordu. hayat tecrübesiyle, kocasının karakterine dair bilgisiyle, duygularını anlayışıyla bu seferin her zamanki gibi olmadığını hissetti. Nedenini bilmiyordu ama hayatında birçok krize maruz kalmasına rağmen gözlerinde daha önce hiç görmediği bir kırgınlık ifadesi gördü.

Aile fabrikada kayıplarını saymaya başladı ve orada kullanılabilecek hiçbir şey kalmadığı, hatta duvarlar ve tavan bile ciddi şekilde hasar gördüğü için kaybın beklediklerinden fazla olduğu görüldü. Bu sadece Abo Adnan'ın ağzından çıkan (Allah'a şükür) ve çocuklarına, eğer yangın anında içlerinden biri fabrikada olmasaydı ve zarar görseydi, Rabbine her an şükrettiğini anlatırdı. Ümmü Adnan da bu konuda onunla aynı fikirde. Dengelerini sağlamaya ve bir sonraki aşama için seçeneklerini düşünmeye başlar başlamaz, özel mülkün sahibi geldi ve mülkün kendisine iade edilmesini istedi. Yangında hasar gördükten sonra onarılmasını istedi. Tamir masraflarının çok yüksek olması tüm ailenin büyük bir şaşkınlığa düşmesine neden oldu. Artık deyim yerindeyse "Gök ve Tarık" iken bu işi nasıl halledebilirlerdi? İçlerinden biri, Ebu Adnan'a, aralarında yapılan sözleşme gereği çok vakti olduğu için yeri zamanında sahibine teslim etmemesini tavsiye etti ama...

Adam aslında çocukları için korkuyor ve onlarla Allah'tan korkmayan Türkler arasında herhangi bir sürtüşmenin yaşanmasını engellemeye çalışıyordu. Evet, çünkü Ebu Adnan tüm Türklerin ırkçı olmadığını, ancak kaderinin onu Allah'tan korkmayanlar arasına soktuğunu, Suriyeliler, Türkler ve tüm dünya halkla-

rı arasında kötü ahlakın var olduğunu ısrarla vurguladı. Gelini daha sonra bunun doğru olduğunu söyledi ama bizim sorunu-muz Türkiye’de bizi kötü muameleye, bazen de hak kaybına neden olan ırkçılıktan koruyacak net bir yasanın olmaması ve polisi bu duruma düşüren de bu. Şikayetimizi tamamen görmezden gelme yoluna gittik. Bu konuda herkes onlarla aynı fikirdeydi.

Aile kafa karışıklığı içindeydi ve aldıkları parayı nasıl alacaklarını bilmiyorlardı. Yangında hasar gören şey onarıldı ve birkaç gün sonra adam tekrar gelip mülkü teslim etmelerini talep etti. Ebu Adnan ona, özellikle de o zamandan beri, onu onarmak için yeterli parayı bulana kadar sabırlı olması gerektiğini söyledi. Olmayan noter tasdikli bir sözleşmeleri vardı. Bitirdikten sonra adam ona bağırıp Adnan’ın duyduğu hakareti söyleyince aklını kaçıırıp adama küfretti. Böylece aralarındaki konuşma, adam yaşlı adam Ebu Adnan’a vuracak noktaya gelinceye kadar gelişti. Adnan’ın ona vurmaktan ya da neredeyse vuracak duruma gelmekten başka seçeneği kalmamıştı, bunun üzerine baba müdahale ederek onu engelledi ve aralarında tartışma çıkmadan adamdan hemen gitmesini istedi, o da gözlerinden kıvılcımlar saçarak oradan ayrıldı.

Aradan yalnızca bir saat geçtikten sonra polis gelip Adnan ve babasını tutuklayıp mahalledeki polis karakoluna götürdü. Aile durumu anlayınca, gidip bilgi alamayan oğul, hayal kırıklığı içinde eve döndü. Ertesi sabah Ümmü Adnan, gelini ile birlikte, gelinin mülteci haklarıyla ilgili bir toplantıda tanıştığı bir avukatın yanına gitti ve ilgilenen herkese telefon numarasını verdi. Onlarla tanışıp olup biteni anlattıklarında, haber ulaşana kadar arayıp sormaya başladı. Ancak ne yazık ki haber o kadar sert oldu ki Ümmü Adnan’ın düşmesine neden oldu.

Bayıldı ve o anda sınırdışı merkezinde olduklarını anladı ve diğerlerine anlatmak için eve dönüyorlardı, anladıklarında her şeyin ellerine geçtiğini, konsantre olma ve uygun kararı verme yeteneklerini kaybettiklerini anladılar.

Ancak Omm Adnan olabildiğince güçlü bir şekilde geri döndü ve sakinleşmelerini ve dengelerini sağlamalarını istedi. Burada oğlu histerik bir çığlık atmaya başladı. Artık dengesini sağlayamıyor ve sakinleşemiyordu ve sadece annesinin kollarında sakinleşti ancak küçük kızı, babasını bu halde görünce ağlamaya ve çığlık atmaya başladı ve sonunda ateşi çıkınca onu hastaneye götürdüler. yükseldi ve psikolojik bir şoka benzeyen bir acı yaşadı. Görünüşe göre evde işlerin iyi gitmediğini hissetmiş, bu yüzden bu duygularını çığlık atarak ve ateşi yükselerek ifade etmiş.

Sebebin ise mahalleden ortak tanıdıkları (Suriyeliler ve Türkler) aracılığıyla iletişime geçtikleri mülk sahibinin kendilerine yönelik asılsız şikayeti olduğunu öğrenince sorunu çözmek için yoğun çaba harcadılar. Fakat bu girişimler boşunaydı.

Ümmü Adnan komşularına ve arkadaşlarına Kur'an-ı Kerim okumaya ve sıkıntıyı hafifletmek için dua etmeye çağırırken, genç gelin de gruplara kocasını ve babasını serbest bırakmalarına yardım etmenin bir yolunu sordu. ona bağlıydı ve çocukluğundan beri uzakta olan babasının acısını ona telafi ettiğini düşünüyordu.

Tüm bu girişimler, artık Suriye'nin kuzeyinde olduklarını öğrendiklerinde, hiçbiri Suriye'ye dönmek istediğine dair herhangi bir belge imzalamadan sonuçsuz kaldı. Adnan bundan emindi ve tüm sözlerinde ve davranışlarında dikkatli ve dürüsttü. Bunu karısına da söyledi. Çoğunluğun hukuka aykırı olarak veya belki de küçük ihlallerle bulunduğu sınır dışı merkezindeki gözlemlerini ve en önemlisi bazılarının durdurulurken baba veya erkek kardeş yerine orada bulunmaları dikkatini çektiğini anlattı -erkek ve kadın- babaya veya erkek kardeşe kendisini göçmenlik bürosuna teslim etmesi için baskı yapmak amacıyla. Hatta Adnan ve babasıyla birlikte Suriye'ye sınır dışı edilen Iraklı bir genç ve Afgan bir adam gördü. Adnan eşine söylemedi. Aynen öyle, sosyal medyada çıkıp gözlemlerini insanlarla paylaştı ve başlarına gelenleri ayrıntılarıyla anlattı.

Adnan ve babası bu güne kadar hala kuzeydedir ve ailelerinden uzakta yeni bir hayata başlayamamaktadırlar. Durumun değişmesiyle Ebu Adnan'ın sağlık sorunları daha da kötüleşti. İlaç randevularını Adnan'ın annesinin halletmesine alıştı ve oğlu da elinden geldiğince tedavisi ve yemeğiyle ilgilenmeye çalışıyor. İlaç eksikliği ve fildişi eksikliği de sağlığının bozulmasına neden oldu ve bugün kendisinin ve babasının temel yaşam ihtiyaçlarını karşılamaya ancak yetecek kadar bir günlük ücretle çalışıyor.

Ailenin geri kalanı da yanan geçim kaynaklarını kaybettikten sonra geçimlik bir şekilde Türkiye'de yaşıyor, kalan parayı da yangın hasarının onarılması için mülk sahibine veriyorlar. Oğul da ağabeyi Adnan gibi basit bir yevmiyeyle çalışıyor, annesi, eşi ve kardeşi Adnan'ın eşi de az kazandıkları ev işlerinde ellerinden geldiğince ona yardım ediyorlar. Temel bilgiler yetmiyor, bir yandan nasıl yaşayacaklarını, bir yandan da Adnan ve babasını nasıl geri getirebileceklerini karıştırıyorlar. İşte bugün, sınırdışının elinci gününde Adnan'ın annesinin takvimindeler. Komşu, kontrolleri dışındaki koşullardan etkilenen bu aileyle ilgili hikayesini bu cümleyle sonlandırdı. Hikayeyi dinleyen komşu ne diyeceğini bulamamış ve susup şöyle demiş: Ümmü Adnan ve gelini dönene kadar bu yemeği yapmayı bitirelim ve bir tabakla yanlarına gidelim.

İçindekiler

Suriye halkının özgürlüğü umudunun kapılarında	1
özveri	2
Giriş	3
Baraa ve Kayıp Rüya.....	4
Mustafa, Rüya, İsim	11
Umutla...Yaşıyoruz	17
Kalemimi Kırmayın.....	22
Para ve Çocuklar	28
Halid ile Halid	33
Duygular Unutmayı Bilmiyor	39
Ağır Bir Miras.....	45
Buluşmak ümidiyle	52
Askıya alınmış	57

جنس وطن

Jana Watan

Merhamet Yardımlaşma
Derneği

© Tüm hakları saklıdır